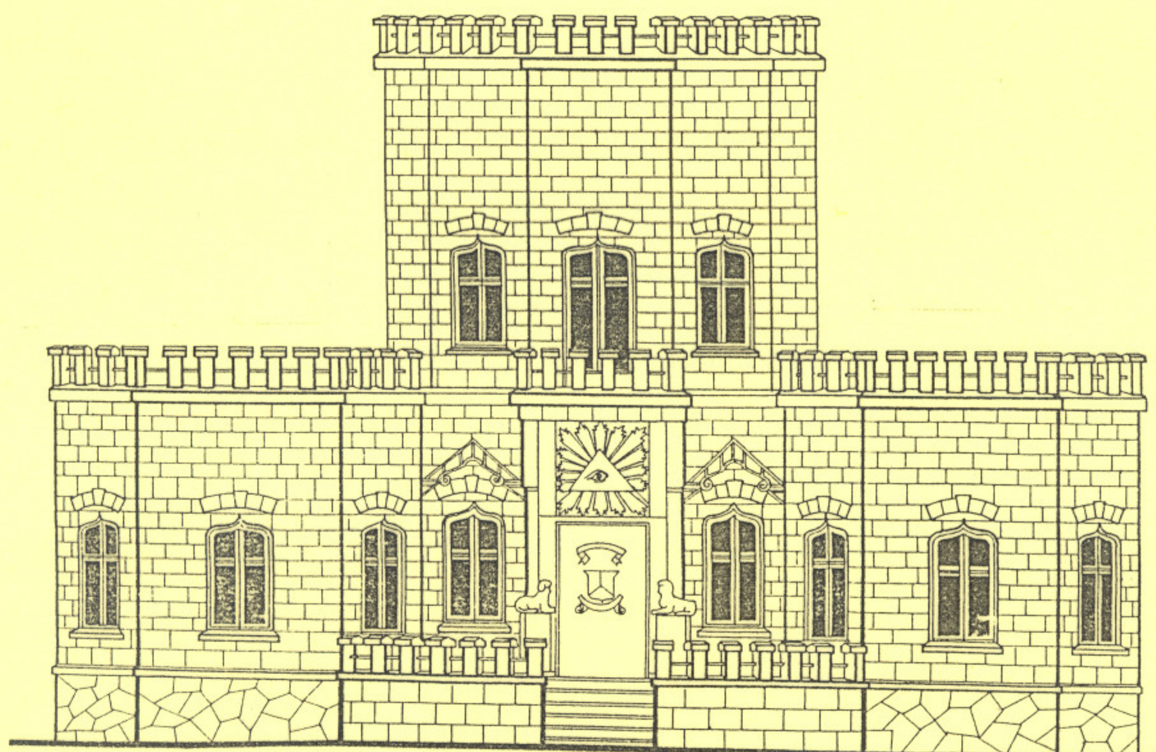
consproiect S.A.
PLOIEŞTI ROMÂNIA
CONSULTING • PROIECTARE • CONSTRUCTII
STRADA MARAMUREŞ Nr.12 PLOIEŞTI 2000 Tel. 044-122.635 141.861 123.373 Fax 044-125.419

PLAN URBANISTIC GENERAL

MUNICIPIUL CÂMPINA

DOCUMENTATIE OBTINERE AVIZ C. N.M.I.

PIESE SCRISE

CONSULTING • PROIECTARE • CONSTRUCTII
STRADA MARAMURES Nr. 12 PLOIESTI 2000 Tel. 044-14.18.61 * 14.19.80 * 12.26.34 Fax: 044-12.54.19

P.U.G. MUNICIPIUL CÂMPINA

DOCUMENTAŢIE OBŢINERE AVIZ C.N.M.I.

Proiect nr.4/13388 B

BENEFICIAR:

PRIMARIA MUNICIPIULUI CÂMPINA

PROIECTANT GENERAL:

S.C. CONSPROIECT S.A. PLOIESTI

DIRECTOR GENERAL	Ing.Mihail Bogdan DABIJA	
DIRECTOR PROIECTARE	Arh.Alexandru MIRCEA	
COORDONATOR C.T.A.	Arh.Calin HOINARESCU	
SEF PROIECT	Arh.Calin HOINARESCU	

DATA:

S.C. "CONSPROIECT" S.A.
PLOIEŞTI

PROIECT NR. 4/13388 B
STUDIU ISTORIC SI DOCUMENTAŢIE
OBŢINERE AVIZ C.N.M.I.
P.U.G. MUNICIPIUL CAMPINA

BORDEROU PIESE SCRISE SI DESENATE

- Memoriu general
  I. Documentatie pentru avizul Ministerului Culturii si Cultelor
  II. Lista monumentelor istorice
  III. Propuneri pentru completarea lista monumentelor istorice
  IV. Reglementari
- Documentaţie istorică privind comuna muncipiul Campina
- Memoriu de prezentare PUG
- Planul comunei Campina – anul 1830
- Configuratia proprietatii funciare pe arealul adiacent municipiului Campina la mijlocul secolului al XIX-lea
- Plan economic al mosiei Câmpina a d-lui Aga Stefan Burki – 1860
- Planul comunei Câmpina – 1924
- Documentaţie fotografică

S.C. "CONSPROIECT" S.A.

PLOIESTI

P.U.G. MUNICIPIUL CÂMPINA
Documentaţie pentru avizul Ministerului Culturii şi Cultelor

I. ANALIZA REŢELEI DE LOCALITAŢI

Municipiul Câmpina se află situat la intersecţia râurilor Prahova şi Doftana. Din punct de vedere al tipului de proprietate teritoriul văii inferioare a râului Prahova a cunoscut de timpuriu (sfârşitul secolului al XV-lea – inceputul secolului al XVI-lea) procesul de convertire al proprietăţii moşneneşti în proprietate boierească sau mănăstirească.

Arealul în discuţie este situat în vecinătatea proprietăţilor boierilor Mărgineni care ocupau suprafaţa actualelor comune Mărginenii de Jos şi Filipeştii de Târg. Această proprietate este atestată documentar în anul 1510 când lui Neagoe Vlastelinul şi rudelor sale li s-au întărit proprietăţile moştenite de la Drăghici Vornicul (ctitorul Mânăstirii Mărgineni).În actul de succesiune se specifică dreptul de proprietate asupra moşiilor Filipeştiului şi Mărginenilor, aceste moşii fiind străvechi proprietăţi ale familiei Mărginenilor.

În documentul din 1532 Vlad Înecatul întăreşte lui Nan si fratelui său Stan cu fii ½ din ocina de la Comarnic fiind veche şi dreaptă ocină. În 1538 Radu Paisie întăreşte boierilor Drăghici, Udrişte şi Vintilă moşia întreagă a satului Comarnic pentru ca jumătate este veche ocină de la Drăghici Vornicu, jumatate luata de la Manea (care a pierdut moşia în urma unei judecăţi), iar jumătatea cealaltă a fost cumpărată de Drăghici Spătarul şi de Udrişte de la fiii lui Vlad (Berinoe cu fraţii săi) şi de la fiii lui Drăgoi (Şerban cu fraţii săi) şi de la Gudea.

Din aceste documente rezultă cu claritate statutul de moşneni atât a lui Manea cât şi a vânzătorilor din anul 1538.

Deci până la sfârşitul sec. al XV-lea Comarnicul a fost moşie moşnenească, ulterior fiind încorporată în proprietăţile boierilor Mărgineni.

Matei Basarab întăreşte în 1634 o parte din moşia Comarnicului Postelnicului C.Cantacuzino.

Se transmite proprietatea de la Elina soția lui Radu Şerban (care era după mamă descendența boierilor Mărgineni) la C.Cantacuzino (ginerele Elinei).

În 1636 Ianiul Spătarul şi soția sa Ilina (fata jupâneşei Maria din Bucov) lasă zălog lui Dumitraşcu Clucerul din Filipeşti ¼ din moşia satului Comarnic, în 1643 Matei Basarab întăreşte lui Pana (fiul lui Dumitraşcu Filipescu) partea de zestre a mătuşii sale Elina din acelaşi sat, iar în 1649 acelaşi domitor întăreşte lui Dumitraşcu Filipescu (fost mare stolnic) şi fiului său Pană Logofăt ¼ din Comarnic (partea jupânesei Elina - nepoata lui Staico din Bucov).

Intrată în proprietate boierească localitatea Comarnic se dezvoltă în spiritul satelor clăcăşeşti.

O situație diferită a avut comuna Breaza.

Dacă în 1510 moşia localității, toată "a fost atribuită Vlăstilinului Neagoe cu rudele (fără a se specifica modul în care a ajuns în proprietatea boierilor Mărgineni), iar în anii 1538 şi 1574 Radu Poisie întăreşte urmaşilor lui Neagoe stăpânirea asupra acestei moşii în 1617 este consemnată o vânzare de moşie (negustorului Ghinea i se întăreşte de Alexandru Voievod partea de moşie cumpărată de la Maria fiica lui Staico din Bucov). În acelaşi an, acelaşi domnitor întăreşte lui Iordache Slugerul şi altora, să stăpânească moşia Breaza".

Conform acestor documente s-ar părea ca "toată" moşia Breaza a ajuns proprietate boierească dar un document din 1786, o jalbă a moşnenilor Brezeni contra Postelnicului Crețulescu dovedeşte contrariu. Acest document, foarte important, demonstrează că proprietatea boierească se instaurase numai pe o parte a moşiei Breaza şi nu pe "toată" moşia şi face dovada formei de proprietate moşnenească originară a teritoriului localității Breaza.

Persistența tipului de proprietate moşnenească în zona comunei Breaza până la 1786 ilustrează eficiența acestui acestui tip de proprietate precum şi influența continuă exercitată asupra configurației aşezării şi a teritoriului.

Acelaşi fenomen poate fi semnalat şi în ceea ce priveşte teritoriul comunei Telega. În anul 1635 domnitorul Matei Basarab întăreşte mânăstirii Mărgineni "satul Telega cu rumânii şi vama de sare fiind la origine a lui Drăghici Vornic din Mărgineni închinată mânăstirii în calitate de ctitor. Documentele ulterioare întăresc şi confirmă proprietatea mânăstirii asupra moşiei Telega.

În 1702 se hotărniceşte moşia Telega a Mânăstirii Mărgineni. Această suită de documente arată clar succesiunea proprietății mânăstireşti asupra teritoriului satului Telega şi ar lăsa să se înțeleagă statutul de moşie mânăstirească a întregului teritoriu

locuit de telegeni. Dar într-un document relativ târziu din 1845 apare o dispută juridică între repezentanții mânăstirii și sătenii telegeni pe motiv că aceștia sunt moșneni.

Documentul din 1851 certifică cu claritate statutul de moșneni al locuitorilor din Telega și Bănești, precum și faptul că moșiile acestor locuitori au continuat să fie moșii libere.

Ca și în cazul localității Breaza și la Telega s-a păstrat în bună măsură până la mijlocul sec. al XIX-lea proprietatea moșnenească.acest lucru a conservat și în cazul localității Telega configurația specifică acestui tip de proprietate.

Proprietatea moșnenească este atestată și în cazul localităților Cornu (1587), Brebu (1653) și Provița (1625 și 1852). Se confirmă ipoteza existenței și pe cursul superior al Prahovei a unei structuri rurale moșnenești care și-a păstrat autonomia până la mijlocul sec. al XIX-lea.

Un ultim exemplu în acest sens îl oferă situația moșiei localității Băicoi unde prezența moșnenilor este atestată într-un document din 1744.

Centralizând cele expuse mai sus rezultă existența unei structuri moșnenești consitente pe arealul delimitat la vest de zona muntoasă ce separă județul Prahova de județul Dâmbovița, iar la est de masivul muntos care separă Valea Doftanei de Valea Slănicului.

Principalele căi de comunicație ale acestui areal situat în imediata vecinătate a munților au fost și au rămas văile râurilor Provița, Prahova și Doftana, râul Prahova constituind coloana vertebrală a teritoriului.

La vest de acest areal (în județul Dâmbovița) se constituise și a dăinuit până târziu obștea moșnenilor din Bezdead care stăpâneau un amplu teritoriu atestat în documente ca vecini al moșiilor moșnenilor din Provița, Breaza și Cocorăștii Caplii.

La est de teritoriul Văii Prahovei se dezvolta puternicul complex moșnenesc al Văii Slănicului (moșnenii din Aluniș și Bertea, Groșani. Prajani etc.). Putem remarca faptul că arealul de care ne ocupăm constituia zona nordică (de lângă munți) a județului Prahova perioada în care există crește și județul Saac (înainte de mijlocul sec. al XIX-lea).

Ulterior acest areal s-a constituit într-o entitate administrativă numită Plaiul Bucegi.

Centrul de greutate al acestui areal, atât prin poziția geografică și mai ales prin situarea la confluența Prahovei cu Doftana este localitatea Câmpina. Atestat ca important centru moșnenesc prin documentele din 1640, 1694, 1697 și 1729 și devenit în 1837 târg slobod Câmpina se substituie Filipeștiului de Târg care a reprezentat până

la începutul sec.al XIX-lea capitala arealului Văii Superioare a Prahovei. Acest statut l-a conferit în bună măsură şi existenţa la Filipeştii de Târg a reşedinţelor puternicilor familii a Cantacuzinilor şi Filipeştilor.

Pe măsură ce comerţul pe Valea Prahovei s-a intensificat datorită amenajării şi modernizării drumului, rolul Câmpinei a crescut, puternicul centru moşnenesc si-a recăpătat importanţa originară în sistemul localităţilor din zona superioară a Văii Prahovei.

Urmare avântului industriei petrolului localitatea Câmpina s-a dezvoltat. Din studiul planurilor vechi (coroborate cu informaţiile documentare) a fost identificată în partea de vest a localităţii o zonă importantă unde s-a menţinut forma stradală iniţială precum şi lotizarea originară. Această zonă a fost propusă ca rezervaţie de arhitectură şi arheologică tot aici fiind amplasate majoritatea clădirilor înscrise în Lista Monumentelor Istorice din Municipiul Câmpina.

II. MONUMENTELE ISTORICE DIN MUNICIPIUL CÂMPINA

În Municipiul Câmpina sunt înscrise în Lista Monumentelor Istorice jud.Prahova următoarele edificii:

I. Monumente de arhitectură şi memoriale:

1. Casa Muzeu B.P.Haşdeu – cod 30.I.1/195 – B-dul.Carol I, nr.199, proprietatea primăriei Câmpina – (1893 – 1896) – Monument de importanţă naţională;
2. Casa Muzeu Nicolae Grigorescu – cod 30.I.2/196 – B-dul.Carol I, nr.108, în administraţia Muzeului de Istorie şi Arheologie Ploieşti (1890 – 1966) – Monument de importanţă naţională;

II. Monumente de arhitectură:

3. Casa Parohială (fosta stăreţie a Schitului Slobozia) – cod 30.I.3/197 – Str.Nucilor, nr.31, proprietatea Parohiei "Sf.Nicolae" Câmpina – (1840) – Monument de importanţă locală;
4. Biserica "Sf.Nicolae" a fostului Schit Slobozia – cod 30.I.4/198 – Str.Nucilor, nr.14, proprietatea Parohiei "Sf.Nicolae" Câmpina – (1858-1919) – Monument de importanţă locală;

5. Biserica "Adormirea Maicii Domnului" (de la Han) – cod 30.I.5/199 – B-dul.Carol I, nr.133A, proprietatea Parohia "Maicii Domnului) sfârşitul sec.XVII – începutul sec.XVIII şi 1833) – Monument de importanţă locală;
6. Beciurile unei foste prăvălii cu locuinţă – cod 30.I.6/200 – B-dul.Carol I nr.71, proprietar Primăria Municipiului Câmpina – (sf.sec.XVIII-lea) Monument de importanţă locală;
7. Beciurile locuinţei de factură neoclasică – cod 30.I.7/201 – B-dul.Carol I, nr.71, proprietar Primăria Municipiului Câmpina – (1861) Monument de importanţă locală;
8. Şcoala Domnească – cod 30.I.9/202 – proprietar Liceul Nicolae Grigorescu – (sf.sec.XVIII-lea) - Monument de importanţă locală;
9. Locuinţă orăşenească dezvoltată – Vila Ştefănescu (casa cu grifoni) cod 30.I.10/203 – B-dul.Culturii, nr.18, proprietar Ministerul Culturii şi Cultelor (1900) - Monument de importanţă locală;

   Ţinând cont de faptul că în acest edificiu a functionat începând cu anul 1928 "Şcoala de maiştrii sondori şi rafinori" cea mai veche şcoală cu acest profil din Europa propunem reevaluării calităţii monumentului de la poziţia" importanţa locală " la poziţia" importanţa naţională".
10. Clubul Copiilor şi Elevilor (Casa Basic) – cod 30.I.11/204 – B-dul.Carol I, nr.99, proprietar Ministerul Învăţământului (1945) Monument de importanţă locală;
11. Sediul actual al Primăriei Municipiului Câmpina – cod 30.I.12/205 – Str.Mărăşeşti nr.18, deţinător Primăria Municipiului Câmpina – (clădirea a fost revendicată şi redobândită de urmaşii fostului proprietar, moştenitorii STENDBAL) (prima jumătate a sec.XX) Monument de importanţă locală;

III-PROPUNERI PENTRU COMPLETAREA LISTEI MONUMENTELOR ISTORICE

I. *EDIFICII DE CULT*

1. **Biserica de la lac** la intersecția b-dului B.P. Hașdeu cu str. Bobâna, consemnată în planul de la 1924 sub denumirea "Biserica bătrână" cu hramul Sfinții Voievozi Mihail și Gavril apare consemnată în catagrafia din 1810 dar este posibil ca relatările din 1747 referitoare la biserica veche să se refere la această biserică. Din cercetarea edificiului rezultă existența unei etape posibil din sec. al XVIII-lea și chiar mai veche la care s-au adaugat extinderi ulterioare una din aceste etape fiind consemnată de pironia clădirii care consemnează data 1827.

   Acest edificiu a fost inclus în lista monumentelor istorice conform HCM 1160/1955 dar a fost scoasă din lista, în perioada anilor "60". Intreg edificiul a fost reformulat într-o arhitectură de influență neoclasică la sfârșitul sec. al XIX-lea. În perioada anilor 1940 a suferit intervenția Comisiunii Monumentelor Istorice prin proiectul arhitectului Horia Teodoru. Cu această ocazie s-a modificat scara de acces la încăperea clopotelor (în locul scării exterioare s-a realizat o scară interioară) și s-a orientat un balcon interior (cafas) pentru cor.

2. **Biserica cu hramul Sf. Treime** situată pe str. Republicii apare consemnată în documente în anul 1830 și în catagrafia din 1833. Clădirea bisericii a suferit extinderi și modificări (practicarea unor goluri semicirculare mari și menținerea celor originare care sunt marcate pe fațadă păstrânduli-se ancadramentele inițiale.

3. **Biserica Catolică** str. Golești este consemnată în planul din anul 1924. Este o clădire monumentala realizată în stil romantic. Turnul a fost construit într-o etapă ulterioară cu o arhitectură eclectică.

4. **Capela mausoleu** b-dul Culturii (în vecinătatea poligonului auto) a fost realizată la sfârșitul sec. al XIX-lea într-un stil eclectic de factură barocă. Expresivitatea volumetriei și prețiozitatea decorației justifică înscrierea acestui edificiu în lista monumentelor istorice categoria monumente de arhitectură de importanță locală.

II. *CLĂDIRI PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT*

5. **Clădirea Liceului Nicolae Grigorescu** (Calea Doftanei) realizat în perioada interbelică după planurile arhitectului T.T.Socolescu în spiritul arhitecturii neoromânești. Volumetria expresivă și echilibrată este susținută de un repertoriu decorativ valoros. Aceste calități justifică înscrierea edificiului în lista monumentelor istorice categoria monumente de arhitectură de imprtanță locală.

6. **Clădirea Liceului Petrol Chimie** str. Mărăşeşti. Este o clădire realizată în prima jumătate a secolului al XX-lea într-un stil arhitectural amintind de arhitectura neoromânească cu elemente plastice de sorginte renascentistă. Volumetria echilibrată şi sobrietatea expresiei arhitecturale conferă edificiului monumentalitate şi prestanţă.

   Aceste calităţi justifică înscrierea clădirii în lista monumentelor istorice categoria monument de arhitectură de importanţă locală.

III. MONUMENTE INDUSTRIALE

În incinta rafinăriei Steaua Română fondată în 1895 se află hale industriale şi instalaţii care reprezintă obiective valoroase ilustrând etape importante ale evoluţiei industriei şi tehnologiei prelucrării petrolului din România şi Europa.

7. – 8. Sunt încă utilizate o serie de rezervoare din metal nituite şi instalaţii de prelucrare.

9. – 12. Din rândul halelor industriale o importanţă deosebită o are atelierul de confecţionat butoaie din tablă care datează din primele decenii ale sec. al XX-lea şi este echipat cu utilajele originare. Se evidenţiază în aceeaşi măsură şi halele care au fost ridicate la începutul sec. al XX-lea multe din acestea fiind abandonate.

Aceste utilaje, instalaţii şi edificii urmează să fie analizate, dotate şi propuse pentru a fi înscrise în lista monumentelor istorice cu acceptul beneficiarului.

În cadrul rezervaţiei propuse au fost identificate o serie de construcţii care ilustrează fenomenul urbanizării localităţii. Cu ocazia elaborării P.U.Z. pentru această rezervaţie urmează să se analizeze fondul construit existent şi să se propună noi obiective pentru lista monumentelor istorice.

IV. REGLEMENTĂRI

Teritoriul rezervației de arhitectură şi urbanism din municipiul Câmpina înscrisă în Lista Monumentelor Istorice a jud. Prahova, delimitat în conformitate cu Studiu Istoric de Fundamentare al municipiul Câmpina are în integralitate statutul de monument istoric la categoria "sit".

Din punct de vedere al protecției teritoriul rezervației se caracterizează prin următoarele categorii de protecție:

1. Zona Nonedificandi (cu interdicție din construcție).

În această categorie se încadrează zona verde din vecinătatea carosabilului B.dul Culturii.

2. Zona funcțională a monumentelor istorice, terenul aferent (conform parcelarului) edificiilor din rezervație înscrise în Lista Monumentelor Istorice a jud. Prahova

În cadrul zonei funcționale sunt admise numai intervenții determinate strict de protecția şi funcționalitatea monumentelor (refaceri de plantații, pavimente, împrejmuiri, etc.)

Pentru orice fel de intervenție în zona funcțională (cu excepția lucrărilor de întreținere şi reparații curente) este necesară o documentație elaborată de specialişti şi experți atestați de M.C.C. şi avizată de M.C.C. C.N.M.I.

3. Restul teritoriului rezervației unde intervențiile sunt diferențiate funcție care vor urma să fie de caracteristicile parcelarului şi de valoarea cadrului construit, elemente stipulate în regulamentele individualizate pe cvartale la fazele P.U.Z.

A. - TRAMA STRADALĂ

A1. Trama stradală este rezultatul restructurării parțiale a zonei la mijlocul secolului XIX-lea prin lotizarea aferentă vânzării de parcele către clăcaşii moşiei sau alți

cumpărători constituind o componentă definitorie a rezervației de arhitectură. În acest sens nu este permisă deschiderea de străzi noi în suprafața rezervației;

A2. Configurația actuală a străzilor (prospectul, traseul, plantațiile) sunt elemente componente ale rezervației, modificarea şi corectarea agresivă a racordărilor dintre străzi şi a prospectelor care ar schimba aspectul originar este interzisă;

A3. Pavimentul din asfalt al străzilor este de dată recentă. Pentru B.dul Culturii refacerea pavimentului originar din piatră cubică ar reda aspectul originar principalului spațiu de promenadă şi ar ameliora microclimatul local în perioadele cu temperaturi ridicate;

A4. Împrejmuirile imobilelor cu grilaje decorative din fier forjat sunt parte componentă importantă a rezervației de arhitectură. Distrugerea sau înlocuirea lor este interzisdă. Grilajele deteriorate se vor păstra şi repara. Este interzisă vopsirea lor în culori țipătoare (verde, maro, roşu, albastru) recomandându-se culoarea gri închis.

Se vor păstra împrejmuirile din uluci de lemn montate vertical (mai ales la clădirile anterioare sec. al. XX-lea).

Aceste împrejmuiri se vor menține şi repara.

Este interzisă executarea spre stradă a împrejmuirilor din prefabricate de beton, din plase metalice sau tablă, cu modele de slabă valoare decorativă vopsite cu bronz sau culori strindente (verde, maro, roşu, albastru, bronz).

Soclurile existente ale împrejmuirilor cu grilaje decorative se vor reface cu materiale şi pe baza modelelor originare.Pentru împrejmuirile noi sunt admise socluri din beton tencuite cu similipiatră de maximum 60 cm înălțime. Se interzice executarea soclului din beton mozaicate cu mozaicul colorate strident cu apareiaj nepotrivit.

A5 - Plantațiile şi spațiile verzi existente se vor păstra şi întreține prin regenerarea soiurilor existente .

O importanță deosebită o au spațiile verzi care bordează B.dul Culturii.

Această configurație s-a menținut până în prezent şi reprezintă caracteristica majoră a acestui important monument urbanistic.

Până la elaborarea unui P.U.D. pentru spațiu verde care să prevadă modul de organizare al plantațiilor şi al aleilor pietoniere cu spații pentru bănci, ronduri cu flori, corpuri de iluminat etc. nu se vor face intervenții majore la configurația zonei.

Sunt permise numai: înlocuirea arborilor şi arbuştilor uscați cu plantații similare şi întreținerea şi repararea aleilor şi băncilor existente cu materiale şi tehnologii similare.

A6 – Pentru iluminat şi telefonie în zona bulevardului Culturii stâlpii din beton urmează să fie înlocuiți cu stâlpi metalici cu modele tradiționale.

B. – Parcelarul din teritoriu rezervației reprezintă o componentă importantă a rezervației şi trebuie menținut şi protejat.

B1 - Parcelarul din cvartalele aferente zonei de sud-vest a localității aparține în bună măsură etapei originare a aşezării moşneneşti reprezentând prin aceasta o moştenire valoroasă a dezvoltării urbanistice a zonei şi a localității în perioada când aceste zone trecea de la configurația rurală spre cea de târg.

Se interzice divizarea sau comasarea parcelelor prin garduri cu ocazia înstrăinărilor sau succesiunilor.

B2 – Procentul de ocupare al terenului prin suprafețe construite diferă de la zonă rezultând ca procent mediu de ocupare o cifră în jur de 35%, sunt excepții unde P.O.T. este sub 30% în zone cu terenuri libere (curți de şcoli sau alte instituții).

Pentru păstrarea specificului rezervației se propune menținerea P.O.T-ului existent cu o creştere de 5 %.

C - Fondul construit existent se compune din clădiri cu plastica arhitecturală definită din punct de vedere stilistic (neoclasic,neogotic, romantic, neoromânesc – etc.) prin volumetrie materiale, modenatură culoare şi din clădiri fără valoare arhitecturale nedefinite din punct de vedere stilistic. Clădirile cu plastică arhitecturală definită stilistic reprezintă valori importante ale rezervației care conferă specificul local al zonei .

Printre acestea se înscriu şi monumentele istorice din rezervație.

C1 - Pentru aceste construcții este obligatorie păstrarea volumetriei a formei şi materialelor şarpantei a modenaturii şi decorației, a formei şi poziției golurilor, a tâmplăriei, a grilajelor , copertinelor a materialelor pentru soclu a treptelor exterioare a balustradelor şi parapeților balcoanelor şi teraselor.

Este interzisă schimbarea materialelor tâmplăriei (uşilor şi ferestrelor) din lemn cu plastic sau aluminiu la clădirile monumente şi locale cu plastică arhitecturală valoroasă.

Streaşina, pazia, coşurile de fum, jgheaburile şi burlanele sunt elemente importante ale plasticii arhitecturale şi trebuiesc păstrate cu forme şi la poziția originară.

C2 - Pavimentele şi aleile de acces, spațiile verzi şi plantațiile se vor păstra de forma, materialele şi soiurile originare.

Reparațiile curente la clădirile notate în planul de situație ca edificiu cu arhitectura valoroasă vor fi executate pe baza unei documentații elaborate de proiectanți atestați de Ministerul Culturii şi Cultelor iar lucrările de reparații vor fi executate de firme cu specialişti atestați de Ministerul Culturii şi Cultelor în lucrări de restaurare.

C3 – La clădirile înscrise în lista monumentelor istorice orice fel de intervenție se va executa pe baza unor documentații elaborate şi avizate în conformitate cu legislatura

în vigoare (documentații elaborate de specialişti atestați de M.C.C. şi executate de firme cu specialişti atestați M.C.C.).

C4 - Extinderile se vor realiza având suprafață înscrisă în limita acceptată pentru POT în zona respectivă din materialele şi la dimensiunile gabaritice (înălțime, cota soclu, cornişe, forma, materialul şi panta acoperişului, forma golurilor, forma streaşinii, a pazie, a coşurilor de fum şi a grilajelor, culoarea şi materialul de finisare exterior) În acest caz nu este necesară obținerea avizului Direcției pentru cultură, culte şi patrimoniu cultural național a jud. Prahova.

În cazul în care intervențiile au ca rezultat modificarea volumetriei şi a plasticii arhitecturale este obligatorie avizarea documentației de către M.C.C. - C.M.I.

C5 - În zonele unde P.O.T -ul este admis a se mări până la 15% se pot amplasa clădiri noi cu un regim de înălțime de max. P+2 sau P+3 cu gabarite în plan nedepăşind 12 x 15 m şi 14 m înălțime la streaşină.

În general clădirile noi vor avea acoperiş cu învelitoare din materialele clădirilor existente în vecinătate. Se interzice amplasarea altor clădiri în afara celor de locuit eventual cu spații comerciale pentru servicii nepoluante şi fără trafic intens şi alimentație publică. În cazul acestor situații se vor elabora P.U.D-uri pentru stabilirea aliniamentului, a gabaritului, acceselor, parcajelor etc. care se vor aviza de M.C.C. - C.M.I.

D - Se interzice amplasarea în zona rezervației a clădirilor provizorii (baraci, chioşcuri, remize etc.).

D1 - Se interzice amplasarea în cadrul rezervației a panourilor de reclame de orice fel atât fixate pe cadre cât şi suspendate pe cabluri.

D2 - Pentru firmele unităților comerciale de alimentație publică, sănătate şi administrative etc., existente în zonă se va elabora un studiu detaliat care să rezolve amplasarea, firmei şi culoarea reclamelor. Până la elaborarea şi avizarea acestui studiu este interzisă amplasarea de firme noi sau repararea celor existente.

D3 - Pentru mobilierul urban necesar (bănci, cabine telefonice, chioşcuri de ziare, panouri de afişaj) se va elabora un studiu special care să propună modelele pentru fiecare categorie. Până la elaborarea acestui studiu nu se vor mai monta elemente de mobilier urban.

E - Alimentarea cu energie electrică, telefonie, gaze se va realiza evitânduse pozarea cablurilor pe fațadele clădirilor notate pe planul de situație cu arhitectură valoroasă.

F - Pentru a se păstra specificul rezervației se va realiza un studiu privind policromia originară a edifiilor notate în planul de situație cu arhitectură valoroasă şi a celorlalte clădiri.

Se interzice vopsirea cu alb sau cu alte culori decât cele originare a acestor edificii, distrugerea sau mutilarea ornamentelor.

ŞEF PROIECT,
Arh.Călin HOINĂRESCU

Documentație istorică privind orașul Câmpina, județul Prahova

Atestarea localității

Printre primele documente cu privire la existența acestei localități sunt și cele de la începutul secolului al XVI-lea (1503 ianuarie 3), când satul Câmpina era trecut în registrele comerciale ale Brașovului.[1]

Astfel, primele informații leagă Câmpina de activitatea comercială, cu atât mai mult cu cât, încă de la sfârșitul secolului al XV-lea, drumul Prahovei, în fapt o potecă, pare să fi contribuit semnificativ la desfășurarea schimburilor comerciale între Transilvania și Țara Românească. Atunci, marele vornic Cazan scria brașovenilor că "(...) am deschis toate drumurile; astfel noi le deschidem, iar voi le închideți. Dar țara noastră nu poate rămâne doar cu două căi, ci deschideți și Prahova și Teleajenul, căci noi nu oprim pe oamenii voștrii de la nici o cale și ei duc din țara noastră și vin și tot ce la place. Așa și domniile voastre să lăsați pe oamenii noștrii să umble slobod pe orice cale pe unde le place".

Ulterior, aceste informații sunt mai numeroase. La 1519, în aceleași registre, este amintit un Bucur din Câmpina, pentru ca, la 1530, numărul negustorilor din Câmpina înregistrați la Brașov să fie însemnat[2].

Lipsa documentelor din această perioadă (sec. al XVI-lea) îngreunează reconstituirea imaginii acestei localități, a dinamicii ei. Cu toate acestea s-au păstrat câteva informații interesante. La jumătatea secolului al XVI-lea, la Câmpina, era prezent un mare boier, Stroe mare spătar, care construise câteva mori acolo, al căror venit îl împărțea la două mănăstiri, Glavacioc și Snagov[3].

Ce semnificație putea avea prezența unui boier acolo? Boierul avea dreptul de stăpânire asupra mai multor vaduri de moară, unde își va fi construit ulterior aceste instalații. De asemenea, boierul era stăpân pe apă. Aceste drepturi trebuie să-i fi venit fie din partea domnitorului, fie dintr-o cumpărare anterioară. Construcția morilor de către boier nu presupunea însă existența vreunui drept de stăpânire a acestuia asupra moșiei sau a unei părți de moșii din satul Câmpina[4]. Moara putea exista numai prin folosirea ei de către satele vecine. Între satul Câmpina și morile construite acolo, probabil că nu exista decât acest tip de relație.

Un alt document din aceeiași perioadă ne dezvăluie existența vânzărilor de pământ în acest sat. Iată că, la 1617, lui Vlad i se întărea ocină în Câmpina, partea Brebului (!), ocină pe care acesta o cumpărase în timpul domnitorului Petru Cercel (1583)[5].

Localitatea - originea

Cu privire la originea socială a locuitorilor acestei localități nu încape nici o îndoială. Câmpina a fost la origine un sat de moșneni, așa cum amintesc documentele din secolul al XVII-lea și al XVIII-lea.

Un document de la 1694, ne face însă cunoscut faptul că moșnenii din Comarnic ar fi avut și ei moșie în Câmpina. Aceștia dăruiau, în 1694, schitului Lespezi, 41 stânjeni de moșie în Câmpina[6].

Un act semnificativ din acest punct de vedere este și cel de la începutul secolului al XVIII-lea, prin care se alegeau și se hotărau părțile de moșie ale boierilor din Câmpina, urmând zapisele

---

[1] S. Teodorescu, Monografia orașului Câmpina, Câmpina, 1924, p. 31
[2] Ibidem, p. 32
[3] DRH, vol. II, anul 1536
[4] H. Stahl, Studiu asupra satelor devălmașe, III, pp. 267-269
[5] DIR, III, nr. 68
[6] Bădiceanu, Istoricul schitului Lespezi, județul Prahova

de cumpărare de la moşnenii de acolo. Documentul precizează moşii de la care s-au cumpărat părţi de moşie.

În timp, unii dintre moşneni au preferat să-şi vândă pământul devenind clăcaşi, iar alţii s-au ridicat în rândul boierilor, obţinând dregătorii, având la rândul lor clăcaşi, aşa cum este de exemplu familia boierilor Câmpineni.

Câmpina - sat, târg, oraş

În secolul al XVI-lea, Câmpina apărea ca sat şi făcea parte din judeţul Prahova. În a doua jumătate a secolului al XVII-lea, documentele amintesc de târgul Câmpina[7].

Documentele secolului al XVIII-lea ne oferă informaţii amănunţite referitoare la regimul târgului Câmpina. Astfel, pe moşia marelui logofăt Scarlat Câmpineanul şi pe cea a lui şetrarului Constantin Lupoianu, unde se făcea târg săptămânal, în ziua de luni, obligaţiile celor care veneau acolo "pentru călcarea moşiei şi pentru afacerile care au loc acolo, pe pământ străin, trebuia să se plătească stăpânului moşiei o para de loc. De asemenea, pe acea moşie numai stăpânii aveau dreptul de a vinde rachiu şi vin[8].

La 1799, se arăta stăpânirii necesitatea înfiinţării unui obor de vite pentru că "într-acel judeţ fiind numai un târg de obor de vite la Ploieşti, locuitorilor din plaiurile Ialomiţa, Teleajenului şi din tot plaiul Prahovei, le este departe de a merge cu vitele ce au de vânzare tocmai la târgul Ploieşti, fiind cale de 4-5 ceasuri, încă mai vârtos când vine apa, Doftana şi Prahova mare, neputând trece nicidecum". La câteva zile după această cerere, domitorul a aprobat ţinerea unui obor de vite în târgul Câmpina. Veniturile din vânzarea vitelor intrau în veniturile vămii de acolo.

La 1775, era orânduit un vătaf al plaiului în Câmpina, iar pentru paza plaiului, a drumului, a potecilor, pentru prinderea hoţilor şi a "furilor" de dobitoace era orânduit un căpitan cu dorobanţi. Noua organizare a Ţării Româneşti dată de Regulamentul Organic prevedea un ocârmuitor în judeţul Prahova, iar în plaiul cu acelaşi nume un „suptocârmuitor" al cărui sediu era la Câmpina.

La 1831, judeţul Prahova avea nouă boieri cu drept de a alege deputaţii în Adunarea Obştească, şi dintre aceştia trei proveneau din Câmpina.

Târg slobod la 1837, Câmpina avea "mădulari" în fruntea comisiei lui pe vistierul Gheorghe Hristodolu şi Alecu Iorga.

De la data de 22 aprilie 1848, avem actul de învoială între părtaşii devălmaşi ai moşiei Câmpina: Câmpineanu, m-rea Cernica, Gheorghe Hristodulu.

Aceştia se învoiesc pentru ca pe moşia Câmpina să se facă vânzări de locuri în vatra oraşului cu drept deplin de proprietate; puteau cumpăra străini şi locuitori ai Câmpinii, clăcaşi, aceştia din urmă cu condiţia ca mai întâi să cumpere locul pe care stăteau şi apoi un altul; preţul de vânzare şi modul vânzării urma să se stabilească de către proprietari (procentul era două glasuri Câmpineanu, şi Cernica şi Gh. Hrisotdulo câte un glas). La fel se va hotărî şi pentru ieşirea din devălmăşie a celor care cumpărau aceste locuri.

După pravilă, împărţirea moşiei între devălmaşi, se făcea la cererea unuia dintre proprietari şi pentru că o astfel de împărţire s-ar fi putut face în acelaşi timp moşiei Câmpina şi oraşului "ar urma mare învălmăşire şi năpăstuire" la unii dintre proprietari astfel că "se hotărăşte şi se aşează pentru totdeauna, că vatra acestui oraş Câmpina, să rămână neîmpărţită".

Întinderea oraşului se socotea "de la cel dintâi copaci de salcie, începând despre centrul Câmpinei şi până la poştia, cuprinzându-se şi poştia şi despre păcuri, de unde se începe ograda d-lui Câmpineanu, ce este pe moşia de fraţi, până-n malul Prahovei; se vor lăsa pe marginea locurilor pe malu deasupra, asemenea şi despre Prahova, loc de drum şi de circulaţie, de 12 stj, asemenea şi pentru uliţele cele strimte se vor lărgi până la 7 stânjeni; se va face îngrijire totodată, pe cât se va putea pentru alinierea uliţelor. La vânzare se dorea să nu se înstrăinze de moşie vreun loc cu păcură.

[7] S. Teodorescu,op. cit., p. 38
[8] Ibidem, p. 166-167

Banii adunați din aceste vânzări de locuri "slobode", cât și a celor aparținând clăcașilor urmau să se împartă jumătate între mănăstirea Cernica și Hrisodulu și respectiv, jumătate pentru Câmpineanu, fără ca stăpânul clăcașului să pretindă mai mult.

Oficial, Câmpina a fost recunoscută ca oraș - "urbe" - la 1864.

Drumul Prahovii, drumul Câmpinii, Câmpina - vamă, poștă

Drumul Prahovii, amintit des în documentele secolelor XV și XVI, ulterior cunoscut ca drumul Câmpinii, era în fapt o potecă, circulația fiind îngreunată de terenul accidentat. În secolul al XVII-lea, domnia făcea diferența între rolul și importanța drumurilor care legau Transilvania de Țara Românească.

Astfel, într-un document de la 1674, se arata că "pe la Târgoviște și trecătoarea pe la Rucăr, pre acolo iaste obiceiul de a trece solii și poștii și în viitoare și în mergătoare, iar drumul Câmpinii iaste numai potecă și scală de negutători". Este posibil ca așezarea de la Câmpina să fi avut rolul vămuirii negutătorilor.

Vama Prahovei "ce este a negoțului din Brașov toată", era amintită la 1593, când jumătate din venitul acesteia era întărit mănăstirii Glavacioc, fiind mai veche stăpânire, de la sfârșitul secolului precedent, din timpul domniei lui Vlad Călugărul[9]. Localizarea vămii de pe Prahova nu este posibilă, pentru această perioadă, dar ulterior vama apare menționată în Câmpina. De asemenea, este greu de precizat regimul pământului acestei vămi.

Cele mai multe mărturii despre vama existentă la Câmpina provin din documentele de secol XVIII. Astfel, la 1707, spătarul Mihai Cantacuzino scria brașovenilor că domnitorul Brâncoveanu urma să numească un boier la Câmpina, un ispravnic domnesc, pentru "jafurile ce le fac unii alții" acolo, motivul fiind acela că "mi se pare că și scheaii dumneavoastră se vor fi purtând cam rău că nu vor să umble pe drumul cel mare al vămii, pe unde au umblat și mai nainte, ce fiștecare pe unde-i voia, pe alte poteci și-au făcut drumul de umblă, și vameșii neputând îngădui, ci apoi bagă vina vameșilor de zic că le fac alte obiceiuri"[10].

Către sfârșitul aceluiași secol, frații Tunusli, în lucrarea lor referitoare la Țările Române, indicau Câmpina având "schile și oboare", vamă, trecătoare cu cai pe la mănăstirea Sinaia, la Timeș, în față cu Brașovul[11]. La 1831, Câmpina era sediul poștelor, acolo aflându-se poșta pe drumul spre Brașov.

Cum venitul vămii aparținea de drept domniei, la 1793, Alexandru Moruzi dăruia schitului Lespezi "să aibă milă de la domnia mea a lua pe tot anul de la ocnă, de la Telega, câte 100 bolovani de sare și câte taleri 100 din vama Câmpinei"[12]. La 1792, vama Câmpina, cu păcuri, fusese arendată cu 9200 taleri, fața de cea a târgului de la Văleni, de asemenea cu păcuri, a cărei arendă era calculată la 7000 taleri. Chiar și la 1833, venitul vămii de la Câmpina era cel mai ridicat din țară.

Către jumătatea secolului al XIX-lea, vama se va muta la Predeal, fiind în legătură cu creșterea calității drumului și dezvoltarea satelor dinspre munte; poteca de altădată care lega Câmpina de Transilvania va fi îmbunătățită va fi lărgită și reparată și cu ajutorul satelor plaiului Prahova, pe o mică distanță a văii, mărfurile transportându-se cu caii. Astfel se lua hotărârea mutării vămii mai spre graniță. La 1858, se desființa vama de la Câmpina[13].

---

[9] Ibidem, p. 29
[10] Ibidem, p. 46
[11] Tunusli, Istoria Valahiei, p. 39
[12] S. Teodorescu, op. cit., p. 61
[13] Ibidem, p. 109

Secolul XVII - proprietari - boieri, mănăstiri. Dinamica proprietății.

Odată cu trecerea pragului secolului al XVII-lea, informațiile cu privire la Câmpina sunt mai numeroase, situație întâlnită în cazul majorității așezărilor din Țara Românească.

Câteva documente din acest secol, îi amintesc pe aceia din Câmpina care au jucat rol de martori la diferite tranzacții, care au avut loc în sate din vecinătate sau situate mai departe. Boieri, ocupând dregătorii, ridicați probabil din obștea Câmpinei sau veniți din afara ei, și oameni simpli sunt trecuți în aceste acte importante.

La 1622 septembrie 16, este amintit Udriște paharnic din Câmpina, fratele lui Boldujar, care-i vindea lui Hrizea vistier parte în Periș, și la 1623, când îi vindea aceluiași boier parte în același sat. La 1632 ianuarie 8, martor Nechita din Câmpina, pentru o moșie a mănăstirii Mislea de la Pătârlagele[14]. La 1633 iunie 14, martori la o vânzare, Mănăilă din Câmpina și fratele lui, Dragomir. La 1640, este amintit Apostol vătaf, alături de Calotă vătaf. La 1645 august 2, apar alți martori din Câmpina, Negoiță comis, Todiriță și fiul său, Nichifor căpitan[15].

La 1647 iulie 28, sunt martori din Câmpina, Calotă vătaf și frații lui, Petrican, Gheorghe și Pătrașco, fiii lui Udriște paharnic, Ivan Butelig, Vasilie Ciutacul măjar, popa Dumitru, Gherghina Diaconu și alții, iar la 1652 iulie 7, sunt amintiți Calotă vătaf din Câmpina și Curiiac din Câmpina ce ar fi avut moșie la Stăncești.

Cumpărări și vânzări în Câmpina

Desigur că, o imagine globală a ceea ce era moșia Câmpina nu putem avea. Alături de moșnenii locului, intrau în stăpânirea unor părți, mai întinse sau mai restrânse de moșie și boieri veniți din afară, dar și mănăstiri.

Așa se întâmplă că la începutul secolului (1629) mănăstirea Mislea intra în moșia Câmpinii, în urma unui schimb pe care-l făcea cu Necula vistier. Acest boier dădea moșia de la Câmpina (Câmpineni), fiind aproape de mănăstire, moșie pe care o cumpărase de la Șteful negutător din Stăncești, a treia parte din sat, cu 60 ughi, iar mănăstirea îi dădea ocina ce-o avea la Sărățeni, de 427 stânjeni[16]. Un an mai târziu, mănăstirii i se întărea de către domn această parte.

Apoi, un mare boier, marele ban al Craiovei, Hrizea cumpăra la 1637, a 12-a parte din satul Câmpina, cu 30 ughi și 5 coți de pânză, partea lui Udriște paharnic, acela care-i vânduse moșie în Periș[17].

Un document de la 1644, amintește un alt boier la Câmpina și anume Luca logofăt, despre care nu știm dacă era sau nu părtaș mai vechi la această moșie. Acesta avea să rețină doi țigani din Brașov, până și-l recupera pe cel care fugise de pe moșia lui[18].

Și schitul Lespezi pătrunde în aceeași moșie spre sfârșitul secolului. Astfel, moșnenii din Comarnic dăruiau schitului 41 stânjeni de moșie la Câmpina[19].

Documentul care urmează a surprins însă o tranzacție între doi moșneni ai Câmpinii. Astfel, la 1697 mai 4, Lamba cu fiica, Stanca și cu fina, Neacșa vindea partea lui din Câmpina, a treia parte din partea lui socru-său, Gheorghe Burducea, fiilor postelnicului Vasile "din câmp, pădure, apă, păcuri, livezi de pomi, siliștea satului, din cin până-n cin precum merg alalte părți de moșii" pentru 118 taleri. Martori erau popa Preda Sakel din Câmpina fiul lui Pătrașcu, Manta fiul lui Gheorghe din Câmpina, actul fiind scris de Apostol[20]. Această parte de moșie va fi ulterior înstrăinată fiind vândută de fii lui Vasile, postelnicul mănăstirii Sinaia, la 1702.

[14] Catalogul documentelor Țării Românești, III, nr. 180, 236, 1243
[15] Idem, VI, nr. 218
[16] Idem, III, nr. 1020
[17] Idem, IV, nr. 936
[18] Idem, V, nr. 1483
[19] Bădiceanu, Istoricul schitului Lespezi, județul Prahova
[20] S. Teodorescu, op. cit., p. 154

Vânzări, cumpărări locuri de casă la sfârşitul secolului al XVII-lea

Importanţa crescândă a Câmpinii în cursul secolului al XVII-lea este dovedită de numărul mare de cumpărări de locuri de casă de acolo.

La 1640 august 9, moşnenii Calotă şi fratele său Petrican, feciorii lui Petrican din Câmpina vindeau lui Tudoran şi nepotului său, Baico un loc de casă în siliştea Câmpinii, stânjeni 133, ughi 135, cu ştirea fraţilor de moşie şi a megiaşilor de sus şi din jos de locul respectiv, aldămăşari fiind mai mulţi din preajma locului, anume popa Dumitru din Câmpina, Apostol vătaf şi Dumitru fiul Palaloghei şi Gheorghe fiul Udriştei paharnic şi frate-său Pătraşco, Manea din Câmpina, Gherghina, Stan, Pătru şi alţii[21].

La 1652, Negoiţă comisul, stăpânul satului Curiacu, sat aflat în vecinătatea Câmpinii, cumpăra un loc de casă în siliştea satului Câmpina de la Petru postelnic, fiul lui Petrican din Câmpina, 12 stânjeni, ughi 12, martori fiind Calotă vătaf şi Apostol vătaf.

La 1660 mai 23, Calotă vătaf de Câmpina scria un act de vânzare către un călugăr (probabil de la Brebu), a unui loc de casă în sat în Câmpina 22 stânjeni în lung şi lat cu 19 ughi, de faţă fiind printre alţii, Constantin din Câmpina[22].

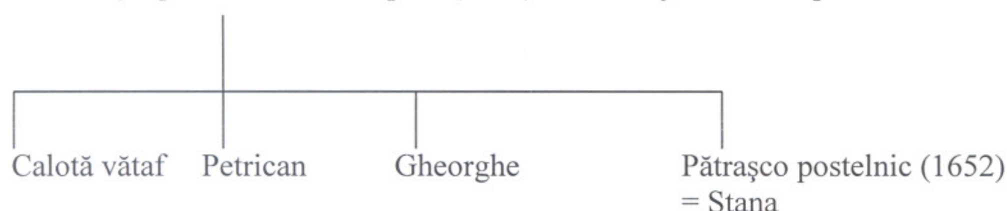
La 1662, Pătraşco din Câmpina, fiul Udriştei vindea lui Drăghiceanu loc de casă în sat, 10 stj în lung şi lat.

În târgul Câmpinii cumpărau, în a doua jumătate a secolului, şi doi boieri din renumita familie a Cantacuzinilor. Astfel, la 1663 septembrie 23, Pană din Călineşti vindea lui Drăghici Cantacuzino un loc de casă în târg în Câmpina, 22 stânjeni în lat şi lung, cu 15 ughi, locul aparţinând de fapt unui nepot, care murise de ciumă.

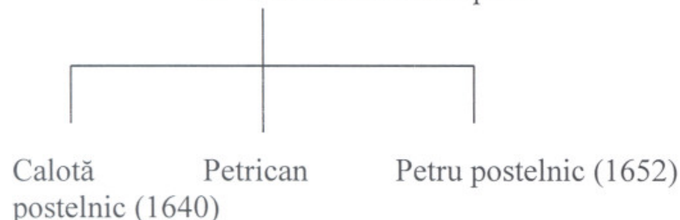
La 1692, Radu şi Vasile, fiii lui Vasile logofăt din Câmpina vindeau spătarului Mihai Cantacuzino loc de silişte în Câmpina, stânjeni 30, loc cumpărat de la tabaci cu 42 taleri.

Genealogie secolul XVII

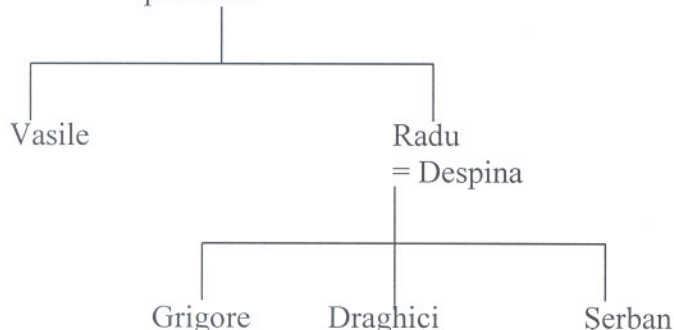
1. Udrişte paharnic din Câmpina (1637) – Boldujar din Câmpina – Radu paharnic (1637)

2. Petrican din Câmpina

[21] Ibidem, p. 34
[22] Ibidem p. 37

Secolul al XVIII-lea - Câmpina, proprietate. Curiacu - Câmpiniţa

Aşa cum am văzut, Cantacuzininii cumparau locuri de casă în Câmpina. Acolo era prezentă însă şi mănăstirea Sinaia susţinută de ctitorul ei, spătarul Mihai Cantacuzino. La 1702, după cum am văzut mai sus, egumenul de la Sinaia cumpăra de la moşnenii din Câmpina. Cinci ani mai târziu, îl regăsim cumpărând moşia aici.

Astfel, la 1709 ianuarie 16, Marica, femeia Udrii, fiul lui Pătraşco din Câmpina şi fiii, Vasile şi Toma, vindeau mănăstirii Sinaia toată partea lor din Câmpina "din târg cu toată partea câtă s-ar alege". Moşia fusese zălogită de Udrea la spătarul Mihai Cantacuzino.

În acelaşi an, în iunie 17, Radu, fiul lui Vasile postelnicul din Câmpina împreună cu soţia, Dospina şi cu fiii, Drăghici, Grigore, Şerban vindeau egumenului mănăstirii Sinaia "din partea noastră, o jumătate de moşie, deplin, nefiind vândută mai nainte vreme nimănui nimic, cu tot venitul din păcuri, târg, livezi, pădure, din ce s-ar afla venitul ei", partea fiind vândută cu ştirea tuturor moşnenilor.

La 1704 mai 11, Pârvu vistier vindea şi el partea lui de moşie din Câmpina, cumpărată de la Irimia, nepotul lui Calotă, însă "dintr-un moş a patra parte, pentru 165 taleri, din silişte, câmp, pădure, şi cu pomii ce sunt pe această parte de moşie şi din păcuri ce se va alege de peste tot hotarul fără rumânii care s-au răscumpărat" lui Drăghici, vătaful de aprozi[23].

La 1728 decembrie 10, Stroe, fiul lui Constantin, cu soţia, Dobra şi copii vindeau lui Iordache, fiul lui Calotă Braşoveanul, partea lui de moşie de la Câmpina, pe care o avea de la părinţi, cu taleri 25.

Prima hotărnicie a moşiei Câmpina - 1 iunie 1729.

De la începutul secolului al XVIII-lea, avem şi prima hotărnicie a moşiei Câmpina, pentru stabilirea părţilor de moşie a boierilor, părţi cumpărate de la moşnenii de acolo. Se stabilea numai numărul părţilor fiecărui stăpânitor, proprietatea asupra moşiei continuând a fi în indiviziune (devălmăşie)[24].

Avem de-a face cu o pătrundere, prin căsătorie, în obştea de la Câmpina a boierilor Cantacuzini. Astfel, o urmaşă a boierilor Cantacuzini, anume Caliţa Cantacuzino Câmpineanu, fiica lui Draghici Cantacuzino şi a Păunei, luase în căsătorie, după cum îi arată şi numele, un boier localnic, Manta Câmpineanu.

Documentul este foarte important indicând numeroase acte de cumpărare, moşii din care s-au cumpărat în timp părţi, precum şi ceilalţi stăpânitori din Câmpina la acea dată.

[23] S. Teodorescu, op. cit., p. 155-156
[24] Ibidem, p. 158

Trăsurile moşiei Câmpina au fost realizate la faţa locului de către 12 boieri "luaţi pe răvaşe domneşti" de către Caliţa Cantacuzino Câmpineanu şi de Ilinca, nora ei, pentru a alege şi a adeveri moşia pe care acestea au cumpărat-o de la moşnenii de acolo.

Moşia a fost trasă prin trei locuri "după obicei"- "şi au venit la câmpul moşiei, despre Băneşti, din hotaru Curiacului până-n apa Doftanei şi au venit stânjeni 961;
– şi iarăşi am mai tras la mijlocul moşiei până în siliştea târgului din hotarul Curiacului până-n apa Doftanei, despre Telega şi au venit stânjeni 1550;
– şi iarăşi am mai tras, la capul moşiei, unde se cheamă Şotrile, din hotarul Curiacului până-n apa Doftanei şi au venit stânjeni 1700, care s-au făcut peste tot stânjeni 3391. Şi făcând noi aceşti stânjeni masă, după obicei, şi au rămas drept stânjeni 1131, care s-au făcut de moş stânjeni 377.

Cumpărăturile s-au făcut (alegerile) conform cu zapisele:

Ale Caliţei care a cumpărat:
din moşul Radului Câmpineanul stânjeni 362, din moşul Lambei, ce a vândut Radu Câmpineanu, care şi el a cumpărat de la Lamba, stânjeni 125.5,
de la Radu Câmpineanu stânjeni 20, pe care şi el i-a cumpărat de la Gherorghe Burducea şi de la Calotă vătaful.
de la moşii Pătrăreştilor, partea lor, pe care a cumpărat-o Caliţa, stânjeni 213,
din moşia lui Calotă vătafu 146 stânjeni cumpăraţi,
Astfel, partea Caliţei se ridica la un total de 779 stânjeni.

Alegerile făcute Ilincăi Câmpineanu:
din moşia lui Calotă vătaf, ce a cumărat Drăghici vătafu, stânjeni 94,
de la Radu Câmpineanul, care moşie fusese cumpărată de acesta de la Gheorghe Burducea, stânjeni 125.5, părţi care reprezentau partea ei de cumpărătoare de la moşneni.

Au rămas lui Radu Câmpineanul să stăpânească:
de la moşul lui 15 stânjeni "care au pohtit pe jupâneasa Caliţa, aceşti stânjeni ce le-au rămas, să-i dea în silişte stânjeni îndoiţi, de s-au potrivit stânjeni pentru stânjeni, iar în câmp şi în păcuri să nu aibă nici o treabă, nici în livezi."

Nepoţilor lui Calotă vătaful le-au rămas de la moşul lor:
133 stânjeni, "păcura şi o livadă, ce se cheamă la Ruptori ~~să o stăpânească~~ să o stăpânească, "care livede o au tras şi în lung şi lat facând-o şi aceasta masă, au rămas stânjeni 33; care aceşti stânjeni s-au pus în numărul stânjenilor la stânjenii ce au rămas care mai sus s-au zis, iar mai mult să nu tinză nimic".

Alegerile lui Sima zaraful (din Târşor)
din partea lui Calotă vătafu, ce i-au vândut în silişte stânjeni.

Moşiei aleasă de la Câmpina i se alipise astfel lângă "moşia d-ei ce au avut de casă, care se cheamă Curiacu", "care trăgându-se a doua oară despre Băneşti am pus piatră în apa Doftanei, hotaru; şi trăgându-se prin siliştea târgului până-n Doftana despre Telega, am pus piatră din sus de fântânile de păcură; şi trăgându-se la capul moşiei de munte unde se cheamă Şotrile, am pus piatră în apa Doftanei; şi s-au făcut toate împărţelile jupânesei Caliţei şi ale jupânesei Ilincăi peste tot în hotar stânjeni 998".

Curiacul - moşia vecină Câmpinii. Secolele XVII, XVIII

Satul Curiacu este amintit în cursul secolului al XVII-lea, în legătură cu cumpărăturile pe care le făcea Hrizea mare vornic, prezent şi în moşia de la Câmpina[25].

La 1641 martie 11, se trecea la hotărnicia moşiilor lui Hrizea mare vornic. Printre acestea era şi o jumătate din moşia Curiac "cu munte, vad de moară, heleşteu şi rumâni cumpărată de la Mihalcea şi fratele său, Irimia, fiii lui Paraschiva logofăt, care şi aceştia o cumpăraseră de la Palaloga logofăt şi copii lui - Calotă postelnic, Dumitru postelnic, Marica şi Pătrana - stăpânind-o împreună cu aceştia şi cu cumnaţii lor, Apostol vătaf şi Negoiţă comis, fiind nehotărnicită".

Printre boierii hotarnici se afla şi Sima vătaf din Târşor.

Cum fii lui Palaloga aveau "case gata în sat şi mori" şi nevrând să le strice cu hotarul s-au învoit cu boierii, astfel că aceştia "văzând că unii vor avea lipsă de apă, au pus pietre de la Câmpeniţă, dând lui Hrizea din apa Prahovei până la heleşteu, iar fiilor lui Palaloga şi surorilor lor, din câmp până la heleşteu; mai în lungul ogorului au aflat o bucată de ogor neîmpărţită, lângă ocina vornicului, tot de la Câmpeniţa cea Mare, prin heleşteu, dând fiilor lui Palaloga şi surorilor lor, din apă, având ei o moară gata, iar Hrizei, de la câmp, lângă Câmpina cea Mare, rămânând o bucată de ogor neîmpărţită către moara lui Apostol, pe care au dat-o fiilor lui Palaloga şi surorilor lor, s-o alipească la ocina lor, iar lui Hrizea i-au dat altă bucată de ogor, de la silişte, lipind ocină lângă ocină şi tocmindu-se ogor lângă ogor.

Apoi Calotă postelnic a vândut lui Hrizea, partea lui de ocină din acest sat, a patra parte din jumătatea de sat, cu 13 000 bani gata, ajungând la hotarul de la început şi la casa lui din sat, învoindu-se s-o plătească vornicul cu 1400 bani gata.

Apoi au adus pe boierii hotarnici, de au mutat pietrele, ajungând la funia lui Calotă postelnic şi au împietrit, iar din capul livezilor în sus, cât ţine ocina până în munte, cu munte şi fâneţe, a rămas neîmpărţită, să le ţină împreună cel care va ţine şi ocina: din 8 funii să ţină Hrizea 5 funii, Dumitru postelnic şi surorile lui, 3 funii, iar Calotă postelnic, să nu aibă treabă, căci şi-a vândut partea lui, cu ştirea fraţilor, surorilor şi cumnaţilor săi şi nimeni n-a vrut s-o cumpere".

Doi ani mai târziu, la 1643, Constantin mare postelnic arăta finului Mantei neguţătorul (conform I.C. Filitti, Caliţa Cantacuzino ar fi luat în căsătorie pe Manta Câmpineanul), că s-a tocmit fără ştirea lui cu Udrea comisul, fiul lui Hrizea mare vornic, pentru câteva sate din Prahova printre care şi Curiacu[26].

Este foarte posibil ca satul Curiacul să fi fost confiscat lui Hrizea sau fiului acestuia, în urma unui complot al vornicului, deoarece, la 1645, Matei Basarab dăruia lui Negoiţă comisul Câmpineanul satul Curiacul "ce se cheamă Câmpiniţa, tot satul cu tot hotarul, din hotar până-n hotar şi semnele să se ştie: din Prahova mare, până-n hotarul Câmpinei, până-n casa Bărdăresei şi pe coada lacului din satul Câmpina cea mare cum este scris în cărţile cele vechi (…).

Lipsa documentelor face în prezent imposibilă legătura între această stăpânire în Curiac a lui Hrizea, cât şi acelor moşneni de acolo, apoi a lui Negoiţă, unicul proprietar la jumătatea secolului al XVII-lea şi stăpânirea de acolo întărită prin hotărnicia de la 1729, Caliţei Cantacuzino Câmpineanu.

O teorie încă neverificată ar fi aceea că fiul lui Negoiţă comisul Câmpineanu să fi luat în căsătorie pe Caliţa Cantacuzino.

Alte cumpărări de terenuri la Câmpina - XVIII

La 1734 iulie 12, Gheorghe din Câmpina, cu soţia, Pătrana şi fiica, Cârstiana se judecau cu Sima zaraful, amintit în actul din 1729, ca fiind unul dintre părtaşii la moşia Câmpina, pentru un loc pe care acesta l-a cumpărat de la Tudor, fiul lui Baico, şi pe care aceştia aveau case: 2 căscioare, o pivnicioară, un coşar şi pomii din dosul casei. Se hotărăşte mai întâi, ca pe cheltuiala zarafului, să se mute casele mai încolo. Proprietarii caselor doreau însă banii pe ele ca apoi să şi le ridice unde

---

[25] Catalogul documentelor…, IV, nr. 331

[26] S. Teodorescu, op. cit., p. 151

vroiau ei. Casele vor fi evaluate de către vameşul din Câmpina şi de către vătaful de plai la 30 taleri[27].

Nouă hotărnicie la moşia Câmpina - 9 noiembrie 1745

O nouă hotărnicie a moşiei Câmpina s-a făcut la solicitarea lui Petco Braşoveanul şi a tovarăşilor lui, deoarece, aceştia erau de părere, că au fost nedreptăţiţi în urma primei hotărnicii din 1729. După hotărnicie s-a dovedit că timp de 17 ani, Ilinca Câmpineanu şi Chiajna Câmpineanu au luat venitul de pe 200 de stânjeni care i se cuveneau lui Petco. Acesta cerea despăgubire dijma pe bucate şi valoarea a 700 de vedre de păcură pe an, cât s-ar fi luat de pe acel teren. Divanul a hotărât că acesta să primească pământul, plătindu-i-se în acelaşi timp 680 taleri (1 vadră= ½ taler - 300 vedre pe an plus dijma).

La 1747 ianuarie 1, Ilinca Câmpineanca, cu nepoţii ei, Grigoie Cioranu şi Maria şi cumnata Chiajna Câmpineanu cu fiul ei, Pantazi Câmpineanu al doilea spătar dădeau zapis lui Petco Braşoveanul şi cumnaţilor lui, Fota şi Radu, nepoţii lui Calotă vătaf,
pentru ca ei să stăpânească "din moşul lor afară din silişte, trei ciricuri din cin până-n cin, cu tot venitul lor şi din livezi şi cu păcură", iar ele să stăpânească "de afară opt ciricuri, adică doi moşi deplin din cin până-n cin, cu tot venitul lor şi din livezi şi cu păcură".

Mama Ilinca "cumnată-mea" urma să stăpânească "un ciric ce-l are d-ei cumpărat de başca de la moşul lui Petco, Calotă vătafu, din silişte şi de afară, din cin în cin cu tot venitul lor cu livezi şi cu păcură şi tot ea să stăpânească "în silişte doi moşi deplin; şi dintre aceşti doi moşi ai noştrii, câte vânzări vor fi înfundate să avem noi a răspunde" din moşul lui Petco şi al cumnaţilor lui, nepoţii lui Calotă vătaful, scoţându-se vânzările lor din silişte, după actele de cumpărare ale Caliţei, "soacra noastră" şi alte vânzări către Sima zaraful şi către Alexandri, aceşti stânjeni fiind tot înfundaţi le-au mai rămas lui Petco şi cumnaţilor lui, Fota şi Radul, să stăpânească în silişte 65 stânjeni înfundaţi, conform hotărârii din 1729, "însă unde le sunt casele şi curţile şi grădinile şi biserica cea veche, iar mai multă treabă să nu aibă a se mai întinde",
"în afară de silişte, după cum s-au împietrit acum câţi oameni ar mai şedea, să avem să-i împărţim frăţeşte, adică noi pe nouă ciricuri şi Petco şi cumnaţii lui pe trei ciricuri"[28].

Cu ocazia acestei hotărnicii s-a stabilit şi situaţia locurilor înfundate, cumpărate în siliştea Câmpinii[29]: mănăstirea Mărgineni în lung şi-n lat 40 stânjeni, mănăstirea Mislea 13 stânjeni, mănăstirea Sărindaru 50 stânjeni, schitul Lespezi 20 stânjeni şi alţi 26 în lung şi 13 stânjeni în lat, mănăstirea Sinaia 15 stânjeni, Pârvu Cantacuzino fost mare stolnic 41 stânjeni, Sima zaraful 65 stânjeni, Alexandri neguţătorul 30 stânjeni, Popa Stan de la Câmp 30 stânjeni, Ion, ginerele lui popa Stan 15 stânjeni în total fiind 332 stânjeni.

La 1775, Maria Lupoaica vindea unchiului ei, Pantazi Câmpineanu fost mare medelnicer jumătate parte de moşie a lui Petco Cur Roşu, nepot al lui Calotă vătaf din Câmpina cu casa jumătate şi cu pivniţa jumătate din târgul Câmpinii, cu cârciuma de la podul Tiligii jumătate, moşie pe care o cumpărase şi ea de la Petco cu 300 taleri.

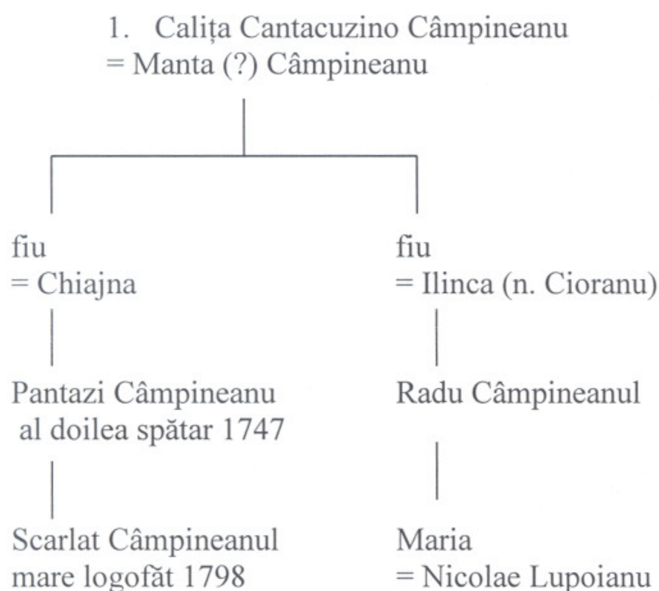
Un document important este şi cel din 1783, prin care Fota Lăzăroiu cerea obştii un loc ca să-şi facă curătură de fân la Câmpina. I s-a dat un loc de curătură pe pârâul Vălţii în sus spre vârful Popii, unde se cheamă la Miloit şi la Duma peste pârâu spre vârful Popii care loc, va fi adeverit de oamenii bătrâni "că până acum coasa în el n-a intrat". Astfel i l-a dat să-l cure şi să-l cosească şi după trei ani să-şi dea dijma obijnuită[30].

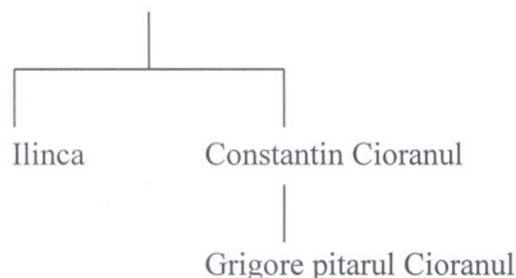
[27] Ibidem, p. 53
[28] Ibidem, p. 163
[29] Ibidem, p. 165
[30] Ibidem, p. 188

Genealogie - sec. XVIII - XIX. Succesiunea părților din Câmpina.

În 1729, moșia Câmpina se împărțea între Calița Cantacuzino Câmpineanu și nora acesteia, Ilinca, Radu Câmpineanu, Calotă vătaf și Sima zaraful.

2.

La 1798, parte din moșia Câmpina se împărțea între Scarlat Câmpineanu și Constantin Lupoianu șetrar.

Un document relevant pentru situația moșiei Câmpina este și cel din 1825, asupra căruia ne vom opri mai jos.

Jumătate din moșia Câmpinii se afla în stăpânirea unei ramuri a familiei Câmpineanu, al cărei reprezentant fusese Radu Câmpineanu amintit în documentul din 1729. Cealaltă jumătate din moșia se afla în stăpânirea boierilor Lupoieni a căror genealogie încercăm să o prezentăm mai jos.

Jumătatea aparținând boierilor Lupoieni se va împărți astfel, o pătrime celor trei frați și cealaltă pătrime Mariei Bujoreanca.

Moșia Câmpina în secolul XIX.

La 1807 iulie 8, era scrisă foaia de zestre a Marioarei Lupoianu, fiica Elenei Lupoianu și a lui Manolache Lupoianu. Fata era înzestrată cu moșia Câmpina, pe care unul dintre părinți o stăpânea frățește, jumătate, cu vorniceasa Luxandra Câmpineanu, parte din târg, cârciumile, băcănia, hanul, livezile, morile, heleșteiele, păcura și muntele Măgura ș.a.; "deosebit casele cu grădinile de acolo în întregime, vorniceasa să nu aibă atingere de ele, taleri 5000, jumătate din moșia Șotrile"[31].

La 1825 februarie 26, frații Lupoieni, Constantin, Alecu și Scarlat, scoteau la mezat partea ce-o aveau din moșia Câmpina, a patra parte. Cumpărător a fost Gheorghe, fiul lui Hristodulu.
Ei scoteau moșia la mezat pentru că "nu pot să se unească la stăpânire cu cumnatu lor, căminarul Grigore Bujoreanul", iar cu banii rezultați din această vânzare își luau o altă moșie sau acaret.

Maria Lupoianca și-a luat partea ei de moșie, prin hotărârea Divanului, "ce au fost dreaptă ocină" de la tatăl său, Radu Câmpineanu, împreună cu partea pivniții și a locului ce au fost ale tatălui ei de frați.

Boierii au hotărât atunci că moșia Câmpina era jumătate a Câmpinenilor (Constantin Câmpineanu) și jumătate a fraților. Din jumătatea frațiilor au dat surorii lor, căsătorită cu căminarul Grigore Bujoreanul, zestre, a patra parte.

Le-a rămas deci a patra parte din moșia Câmpina și pentru că marele logofăt Constantin Câmpineanul n-a dorit s-o cumpere, au scos-o la vânzare.

Prin diata ei pe care și-o întocmea la 1827 februarie 20, Marioara Bujoreanu, fiica răposatului stolnic Constantin Lupoianu și soția căminarului Grigore Bujoreanul, neavând copii, de zestre fiind parte din moșia Câmpina și moșia Șotrile, jumătate o făcea danie la biserica cea nouă, "ce este să se facă de iubitul meu soț acolo la Câmpina cu odăi împrejur, pentru primire de streini și locuință de bolnavi" pentru cheltuielile lăcașului și pentru hrana și cele trebuincioase străinilor și bolnavilor; cealaltă jumătate o lăsa danie spitalului mănăstirii Cernica pentru a fi de folos părinților de acolo.

Ea mai lăsa taleri: 1000 sorei Bălașa Bengescu, 500 fratelui Costache, 500 fratelui Scarlat, 500 fratelui Aleco, 500 mănăstirii Căldărușani, 1000 schitului Țigănești, 500 schitului Pasărea, 500 schitului Rătești. Casa cu "tot cuprinsul ei" din mahalaua Sf. Ștefan, pe care a cumpărat-o soțul ei de la mama ei cu bani din zestre, o lăsa metoh la mănăstirea Poiana Mărului. Pentru cheltuielile anuale de la "școala ce am făcut la Câmpina la veche biserică de la han" a lăsat scris separat. Închina patru țigani la biserica cea nouă cu condiția ca, pe familie, să dea jumătate de oca de ceară și jumătate de untdelemn. Epitropul averii sale (venitul moșiilor care trebuia administrat) urma să fie starețul mănăstirii Cernica și apoi soțul ei, Grigore Bujoreanul.[32]

Diata Marioarei a fost contestată de frații ei în același an. Astfel că soțul Grigore Bujoreanul, întocmea o plângere la 1827 iulie 16, după moartea Marioarei, contra cumnaților lui, frații Lupoieni pentru că el făcuse 17 chilii "cu sus și jos" în curtea bisericii cei vechi la Câmpina, "ca să șează preoții și oamenii săraci de pomană în chilii, făcând și școlala cu a mea cheltuială, de învață 60 de copii românește de pomană și 30 copii grecește".

La 1827 februarie, Marioara își făcuse a doua diată (după 5 ani de la prima) ,împărțind moșia Câmpina și Șotrile între mănăstirea Cernica și biserica cea nouă.

Acum frații Lupoieni, s-au opus ca Marioara să fie îngropată la Cernica, l-au oprit pe arendașul moșiei din Câmpina, Radu vistier, să dea banii de pe arendă, chiar dacă moșia a fost arendată de când trăia Marioara.

---

[31] Ibidem, p. 168
[32] Ibidem, p. 171 și urm

Fiind chemaţi la judecată înaintea domnitorului şi al mitropolitului, Costache Lupoian, fratele mai mare, a fugit la Câmpina şi la alungat pe arendaş de la moşie şi a luat şi cheile de la şcoală. Scopul acestei plângeri fiind ca să nu se defiinţeze şcoala, iar arendaşul să-şi reintre în funcţie.

Costache Lupoianu (care nu se prezentase la judecată) şi Bălaşa Bengeasca au fost la Câmpina au confiscat cârciumile, au luat cheile de la odăi, au anunţat vânzarea băcăniilor şi pentru arenda moşiei, îndepărtându-l pe arendaş (contractul de arendă expira anul viitor).

Pricina dintre fraţi şi cumnatul lor trebuia judecată, până atunci aceştia nu puteau avea nici un amestec la moşia Câmpina.

Spre sfârşitul secolului al XIX-lea, moşia Câmpina ajunge treptat în mâinile aceluiaşi proprietar.

La 1835 octombrie 14, stareţul schitului Predealul schimba cu stareţul mănăstirii Cernica o pereche de case cu grajd şi şopron şi cu două grădini aflate pe locul moşiei Câmpina, fiind metoh al schitului cu alte case mici, "ce este cârciumă" cu o grădină mică, aflate pe aceeaşi moşie, Câmpina şi 6000 lei. Schitul avea să plătească pe an 12 lei, ca şi ceilalţi clăcaşi de pe moşia Câmpina.

La 1853 august, mănăstirea Cernica făcea schimb cu Mitropolia Bucureşti, a patra parte de moşie pe care o avea în trupul moşiei Câmpina şi Şotrile, în devălmăşie cu marele logofăt Ioan Câmpineanu, cu vistiereasa Domnica Gheorghiu (cea care a cumpărat de la Hristodulu), având păduri, livezi de fân, puţuri de păcură, ipsos şi alte metale, târg peste săptămână, hanuri de zid proprietate, prăvălii de târg negustoreşti, cu moşia Brăneşti, jud Ilfov, moşie de danie către mănăstire de către primul ctitor, care moşie intrase în proprietatea Mitropoliei. Biserica Sf. Treime rămânea în continuare în îngrijirea părinţilor de la mănăstirea Cernica, biserica urmând a fi întreţinută din venitul moşie de la Brăneşti[33].

La 1860 iunie 27, avea loc vânzarea la licitaţie a moşiei Câmpina, cu toate trupurile şi numirile ei, averea lui Ioan Câmpineanu. Cumpărătorul va fi Ştefan Burchi. Patru ani mai târziu, la 1864 iunie 20, acesta o vindea domnitorului Barbu Dimitrie Ştirbei (însărcinat cu această cumpărătoare fiind George Barbu Ştirbei). El vindea moşia Câmpina, cu toate trupurile şi înfundăturile lor, adică atât trupul Câmpinii care era în devălmăşie cu Mitropolia, moşie a statului, cu Domnica Gheorghiu, fiecare dintre aceste părţi având a patra parte, cât şi celelalte părţi deosebite de târgul Câmpinii, la care nu aveau amestec ceilalţi devălmaşi, aşa cum se stăpânise de părinţii colonelului Ioan Câmpineanu şi de către el. Vindea cu 40000 de galbeni. Hotărnicia, împărţirea nu era terminată, nici pietrele moşiei puse[34].

La doi ani, în 1868 noiembrie 27, S.C. Băicoianu şi Alexandru G. Boicoianu (fraţi) vindeau moşia Câmpina, Şotrile, Lunca Mare cu toate trupurile, înfundăturile şi numirile ei împreună cu târgul aşezat pe moşie, stăpânită în devălmăşie cu prinţul Barbu Ştirbei şi stat, păstrând casele părinteşti pe locul din comuna Câmpina, peste drum de Voiculeşti, către prinţul Ştirbei.

La 1871 iunie 21, ultima parte din moşia Câmpina Şotrile, a patra parte, intrată după 1863 în proprietatea statului, avea să fie cumpărată de acelaşi Ştirbei.

Ştirbei deveneau unicul proprietar al moşiei Câmpina din care se scădeau proprietăţile vechilor moşneni, locurile înfundate cumpărate de locuitori şi porţiunile de pământ pe care au fost împroprietăriţi clăcaşii la 1864[35].

Locuitorii au fost împroprietăriţi la 1864 când li s-au dat 928 ha pe moşia Câmpina care fuseseră în posesia Mitropoliei Bucureşti, Domnicăi Băicoianu şi prinţului Barbu Ştirbei.

Alte cumpărări de locuri înfundate, de pe moşia colonelului Ioan Câmpineanu, vor intra în proprietatea locuitorilor respectivi abia în 1865.

---

[33] Ibidem, p. 179 şi urm

[34] Ibidem, p. 184

[35] Ibidem, p. 111

Câmpina. Populație. Clădiri.

Câmpina împreună cu țigăniile avea la 1810 - 133 case și 485 locuitori și la 1830 - 147 case.

În satistica din anul 1860, erau trecuți 2777 locuitori, case cu 3 etaje - 1, cu 2 etaje - 2, cu 1 etaj - 543, dintre acestea câte au prăvălii - 26, suma odăilor de locuință - 1044; case de zid - 87, de lemn - 818, de pământ - 109, suma clădirilor - 546, suma altor clădiri din curte - 468; clădiri publice - biserici 5, școli 1, tribunal, poliție, sfat popular 1; 1 spital.

Imaginea Câmpinei la 1880

La 1877 s-au făcut șosele în zona Primăriei, ulterior local al școlii de fete, și în zona strada Ghenoiu.

Tot la 1877, a fost trasată șoseaua de pe strada Gazinului și s-au cumpărat casele cu locul lor ale lui C. Carcalechi, transformându-le în local pentru Primărie. În același an s-a construit și un alt local de școală de fete, comuna având până la 1878 numai localuri de școli închiriate.

În 1878, s-a proiectat realizarea unei piețe a comunei înaintea primăriei "ospelului comunal" spre a "da ajutor mai cu înlesnire comețului".

La 1878, se punea în lucrare construirea unui local de școală de băieți, venind în ajutor și Ministerul, după obligația pe care a avut-o mănăstirea Cernica, după dania Marioarei Bujoreanu, statul fiind proprietar după legea secularizării averilor mănăstirii.

În 1879 se făcea pavajul în piața comunei.

Mai târziu, la 1880, s-au făcut șoselele pe străzile Gara Câmpina, Ghenoiu, Ghenădescu, Radu Brânză, Dinescu, Călinescu și Bratagagiu și cele făcute în 1877.

În același an s-a expropriat terenul unei anume Anghel Marișca pentru a se face o grădină publică, apropiată de piața comunei, grădina trebuind a se face lângă băile minerale. Se repară în aceeași perioadă și poampa de apă, "cea actuală este un sistem vechi".

La 1877, în Câmpina erau 40 felinare, iar prin 1878 s-au mai adăugat 20 pentru "a se da mai multă lumină orașului".

La sfârșitul secolului, la 1897, Câmpina era comună urbană întinzându-se pe 1569 ha pământ.

Comuna Câmpina cuprindea cătunele Măcelaru (133 locuitori), care la 1924 era cunoscut ca Câmpinița, Broșcel (154 locuitori) - Broaște, Păcureți - Păcuri, Slobozia și târgul Câmpina

Populația era de 2716 locuitori, la care se adăugau, 16 familii țigani, 15 de evrei, 3 de bulgari, de 17 unguri, una de francezi și trei de greci.

Capi de familie erau 664, case de locuit 524.

Evoluția populației este următoarea: la 1860 - 2777; la 1897 - 2781; la 1899 - 3779; la 1912 - 8511; în anul 1924 - 12937.

Locuitorii se ocupau atunci cu agricultura, comerțul și industria. Erau patru olari, 30 dulgheri, 10 zidari, cinci rotari. Desfăceau produsele local, la târgul săptămânal de la Breaza de Sus și bâlciurile anuale din Telega și Filipești.

În comună erau 102 cai, 418 vaci, 51 bivoli, 38 capre, 665 oi, 912 porci. O moară pe râul Doftana.

Școala era din 1863, localul fiind proprietatea comunei. Școala a fost frecventată, în 1896, de 144 băieți, iar cea de fete de 118. Carte se învăța aici din 1835. Știau carte 1000 bărbați și femei. În martie 1839, după ce domnitorul Ghica vizitase orașul, obștea locuitorilor de la Câmpina cerea înființarea unei școli, amintindu-se dorința Mariei Bujoreanu.

Se găseau sare și păcură. Se producea grâu, porumb, ovăz, 160 meri, 70 peri, 30 duzi, 50 cireși, 180 nuci, 24057 pruni, 170 vișini, 85 gutui, care cu fân din livezi.

Comerțul se exercita de 17 cârciumari având și alte prăvălii cu diferite obiecte de vânzare, hoteluri, cafenele.

Câmpina avea peste 20 de străzi (bulevardul Sănătății, Carol I, șoselele Grivița, Băicoianu, Unirea, Minelor, Dreaptă, Știrbei vodă, Gării etc.)

În oraș existau o judecătorie, un spital, o farmacie, o stație de telegraf și poștă, o companie de dorobanți și un stabiliment balnear, aflat pe proprietatea prințului D. Știrbei.

La Gahița, era un locul cu apă pucioasă, aparținând casei D.V. Hernia.
Apa a fost descoperită pe la 1873, locul fiind proprietatea prințului Știrbei. La 1880, prințul vindea acest loc lui D.V. Hernia. Acesta, la presiunile făcute de comuna Câmpina, promitea ridicarea unui stabiliment balnear atât de util oamenilor. Locul a fost însă concesionat de acesta pe 12 ani, pentru construirea stabilimentului către N. Garoflid și M. Georgescu. La sfârșitul secolului trecut, stabilimentul avea 25 camere și 18 cabine pentru băi și se afla în proprietatea casei Hernia.
În jurul stabilimentului se afla un frumos parc de 2.5 ha, în mijoclul căruia se afla capela D.V. Hernia.

La 1924 erau 2000 case; acestea aveau grădină de zarzavat sau fructe; proprietățile erau întinse, noii cumpărători nu pierdeau din vedere acest fapt. Se părea că începutul secolului XX a coincis cu începerea extinderii orașului "o întrepătrundere a târgului cu zonele rurale dimprejur". Încă se mai păstrase ziua de târg pentru luni.

Biserici

Pentru secolul al XVII-lea, sunt amintiți drept martori la diferite tranzacții de pământ preoți din Câmpina. Astfel, la 1636 august 26, popa Iani din Câmpina, la 1640 iun 17, popa Dumitru din Câmpina, pe care-l regăsim și la 1647, alături de Gherghina diaconu și alții.

O mențiune a unei biserici, la Câmpina, apare însă la începutul secolului al XVIII-lea, când la 1747, în urma unui judecăți între Ilinca Câmpineanu și cumnata ei Chiajna, cu fiul ei Pantazi Câmpineanu, pe de o parte și cu Petco și cumanții lui, nepoții lui Calotă vătaful, moșul lui Petco pe de altă parte, pentru moșie în Câmpina, în siliște și în afara siliștii, se arată, după stabilirea părților Câmpinenilor, că lui Petco și ai lui le rămânea să stăpânească în siliște 65 stânjeni înfundați, în locul unde le sunt casele, curțile, grădinile și biserica cea veche, "mai mult să nu se întindă".

La 1774, frații Tunusli arătau în lucrarea lor, Istoria Valahiei, că în Câmpina erau o mănăstire și o biserică.

Judecata întinsă pe aproape 20 de ani, până la 1780, dintre Maria Lupoianu, fiica lui Radu Câmpineanu, căsătorită cu Nicolae Lupoianu, cu unchiul său, Pantazi Câmpineanu și apoi cu fiul acestia Scarlat, scotea la lumină existența unei mănăstioare la Câmpina. Astfel, Maria arăta că tatăl său "ridicase în Câmpina, pe loc osebit al moșiei o mănăstioară cu han, cu chilii de piatră, cu cârciumă de piatră", cu vie, cu dobitoace, pe care, dorea ca după moartea lui să fie dăruite mănăstirii Mislea pentru pomenirea sufletului său. Atunci, egumenul mănăstirii Mislea refuzase această danie, motiv pentru care avea să fie chemat în judecată la divan[36].

Catagrafia din 1810 privind orașele cu români negutători menționa în Câmpina vistierului (familia Câmpineanu care avea o jumătate din moșia Câmpina) o biserică cu hramul Sfinților Voievozi, o biserică de zid "cu toate orânduielile bune". Erau 81 case de români, 11 case de țigani, și 332 de locuitori. În Câmpina stolnicului (probabil Lupoianu), având o biserică cu hramul Sfinților Mari Mc. Gheorghe și Dimitrie, de asemenea o biserică de zid "cu toate orânduielile bune". Partea aceasta a Câmpinii avea 37 case de români, patru case de țigani și 172 locuitori.

Prin dania sa de la 1827, Maria Bujoreanu, fata stolnicului Constantin Lupoianu, soția căminarului Grigore Bujoreanu, neavând copii își împărțea partea de moșia din Câmpina și Șotrile pe care o primise ca zestre, o jumătate danie la biserica cea nouă "ce este să se facă de iubitul meu soț acolo la Câmpina cu odăi împrejur pentru primire de străini și locuință de bonavi", pentru cheltuielile lăcașului și pentru hrana și cele trebuincioase străinilor și bolnavilor. Administratori ai averii sale îi lăsa pe starețul de la Cernica și apoi pe soțul său.

---

[36] Acte judiciare din Țara Românească, 1973, doc. nr. 853

Se gândise de asemenea şi la vechea ctitorie de familie, deoarece arată în diata ei că pentru cheltuielile anuale de la "şcoala ce am făcut la Câmpina la veche biserică de la han" a lăsat scris în alt act. Vechea biserică de la han trebuie să fie ctitoria Lupoienilor cu hramul Sf. Mari Mc. Gheorghe şi Dimitrie. De altfel, după moartea soției sale, la 16 iulie, Grigore Bujoreanu scria o jalbă contra cumnaților săi, frații Mariei care contestau diata acesteia. El arăta că făcuse 17 chilii "cu sus şi cu jos" în curtea bisericii cei vechi la Câmpina, "ca să şează preoții şi oamenii săraci în chilii şi am făcu şi şcoală cu a mea cheltuială de învață 60 de copii româneşte de pomană şi 30 de copii greceşte".

Biserica ridicată de Bujoreanul avea hramul St. Troițe. La 1830, pentru că venitul rezultat de pe moşia făcută danie bisericii, fiind insuficient pentru întreținearea şi a unui spital de bolnavi, starețul împreună cu soțul Mariei şi rudele ei hotărăsc ca venitul moşiei să fie folosit doar pentru întreținerea bisericii şi a şcolii.

În catagrafia din anul 1833, regăsim aceste trei biserici în Câmpina. Atunci târgul avea 195 de case, 481 de locuitori, trei biserici, nici o mănăstire şi patru mori de apă.

Biserici - refaceri

Biserica cu hramurile Adormirii Născătoarei de Dumnezeu şi Sf. Nicolae, "zidită din temelie şi înfrumusețată", după textul pisaniei, de satrețul Calinic al mănăstirii Cernica, cu cheluiala lui Grigore Bujoreanul şi a soției sale, Maria, care a dăruit parte din moşia Câmpina, a fost construită în 1833 octombrie 4. Această biserică, este probabil o refacere a fostei ctitorii a Lupoienilor, deoarece, încă la începutul secolului nostru era cunoscută ca "biserica de la han". De altfel, lăcaşul păstra atunci câteva cărți mai vechi. În 1810, un minei a fost dăruit de biserica Hagiu din Bucureşti, bisericii de la han din Câmpina unde se preznuia hramul Sf. Mari Mc. Gheorghe şi Dimitrie.

Un alt minei, de la 1818, de la această biserică avea mențiunea, pentru biserica din târgul Câmpinii a Lupoienilor. În acelaşi timp, arătam că în biserică, se află momântul biv vel stolnicului Constantin Lupoianu, mort la 1808 februarie 27.

Biserica Sf. Troiță se păstrează, ca şi cea a Sf. Voievozi, care "s-au ridicat din temelie şi clopotnița şi zidul" de vel logofătul Constantin Câmpineanul, cu ajutorul şi fiind epistat Grigore Negrul, în 1827 august 5. Desigur, şi în cazul acestei biserici este vorba de o refacere ulterioară, ea figurând printre lăcaşurile de cult din 1810. De altfel, la începutul secolului, biserica păstra un octoih de la 1793.

Păcură la Câmpina

Existența păcurei în subsolul acestei regiuni este semnalată în documente încă din 1697; încă de atunci era socotită ca o bogăție a moşiei. În 1792, se aminteau "fântânile de păcură", în 1745, se considera că se pot scoate 700 de vedre de păcură pe an din aceste fântâni; din 1812, se pare că păcura se extrăgea din puțuri.

Spre sfârşitul secolului, Câmpina devenea schelă petroliferă[37]. La 1889, Câmpina avea o sondă de încercare pentru extracția de păcură. Către 1890-96 în schela Câmpinii erau 5 sonde. În 1895, se înființa societatea "Steaua Română" cu scopul exploatării petrolifere. Societatea lua ființă la inițiativa mai multor parteneri: Banque de Roumanie din Bucureşti, Emil Costinescu, Mareşalul Curții Regale - George Filipescu, Baronul Wilhelm von Offenheim din Viena şi S. Reiss, aflat de mai mulți ani în Bucureşti.

Societatea a cumpărat în 1896 o parte din moşia Câmpina de la Hernia, căruia principele Ştirbei i-o vânduse, parte pe care se găseau la 1924 sondele. În timp, producția de păcură crescând foarte mult, societatea a cupmărat fabricile de distilare de la Bucureşti, Monteoru şi Moineşti pentru

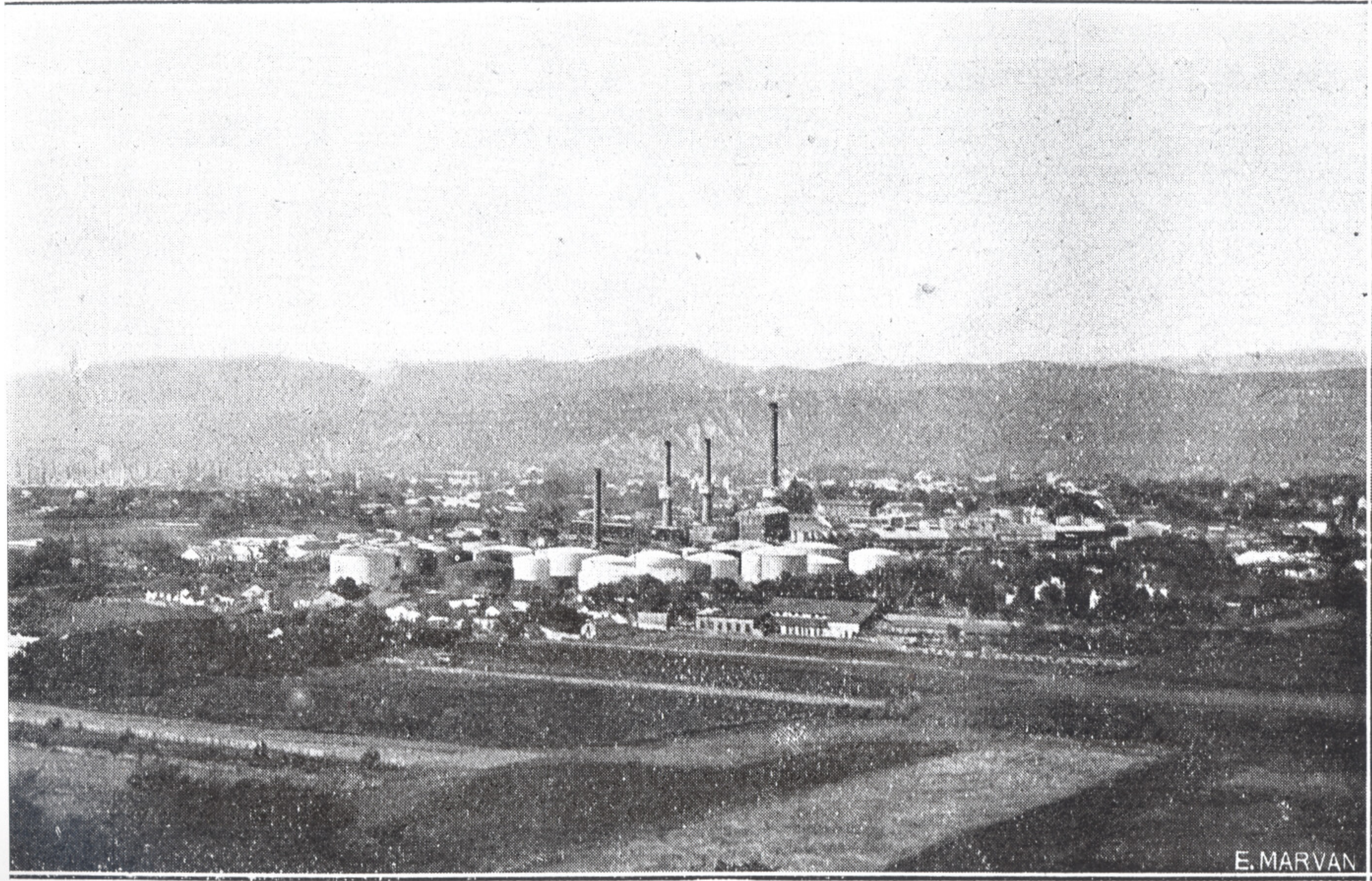
[37] Ibidem, p. 126 - 127

ca ulterior, societatea să-şi construiască o fabrică distilatoare proprie în Câmpina, fiind cea mai mare din Europa, numită "Fabrica nouă". Societatea funcţiona foarte bine la 1924; numărul sondelor crescuse în timp până la 321.

Extracţia păcurii se făcea cu ajutorul locuitorilor din Câmpina şi din satele vecine, în special cu cei veniţi din Oltenia şi Ardeal.

În Câmpina, mai existau la 1924 şi alte societăţi şi fabrici: Societatea Astra Română, pentru extraxţia şi prelucrarea petrolului, Societatea Electrica, Moara Ionas, Fabrica de ceramică, Atelierul de turnătorie a lui David Zipper, Atelier de lăcătuşerie al lui Carol Saicovici, Societatea Concordia, fabrică de maşini şi unelte pentru sondaj, Fabrica de bijuterii a Contelui de Blome şi un Atelier modern de tipografie şi legătorie a lui M. S. Gheorghiu.

Întocmit,
Istoric Irina Paveleţ

O vedere a terasei : fabrica de rafinat petrolul

Vederea generală a Câmpinei, și a terasei ; în primul plan Uzina „Electrică".

Vedere a părței nordice din Câmpina, în mijloc C. F. R.-Doftana

O vedere a străzii Carol I; în primul plan Primăria

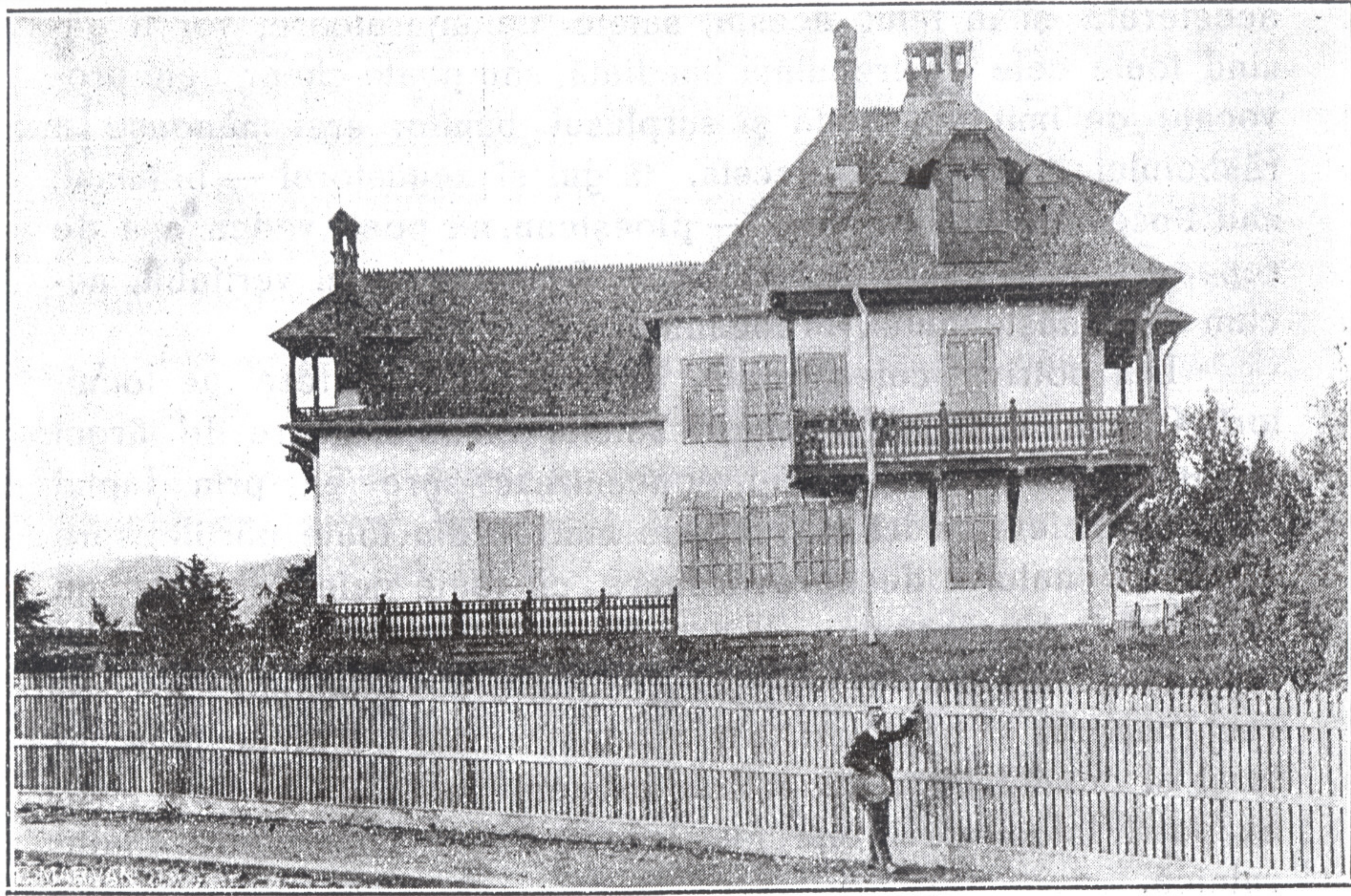
O vedere a Bulevardului

Casa prințului Știrbei din oraș — azi localul Liceului

Casa D-r Istrati

Fosta casă a pictorului Grigorescu, distrusă în timpul răsboiului

S.C. "CONSPROIECT" S.A.
P L O I E S T I

Proiect nr.4/13388 A
P.U.G. MUNICIPIUL CAMPINA

MEMORIU DE PREZENTARE

1). DATE DE RECUNOASTERE A DOCUMENTATIEI

- Denumire proiect : PLAN URBANISTIC GENERAL (P.U.G.) MUNICIPIUL CAMPINA
- Beneficiar : PRIMARIA MUNICIPIULUI CAMPINA
- Proiectant : SC. "CONSPROIECT" SA. PLOIESTI

2. OBIECTUL DOCUMENTATIEI

PLANUL URBANISTIC GENERAL al Municipiului CAMPINA constituie documentaţia prin care se stabilesc obiectivele, măsurile şi strategia de dezvoltare a localităţii pe o perioadă de 5 - 1o ani.

Având la bază conceptul dezvoltării durabile şi ţinând seama de tendinţele social-economice P.U.G-ul urmăreşte :

- Asigurarea echilibrului între necesităţile de dezvoltare a cadrului construit şi protecţia mediului natural specific localităţii ;
- Gestionarea resurselor de care dispune localitatea în favoarea propriei dezvoltări ;
- Imbunătăţirea calităţii vieţii prin politici proprii specifice dezvoltării urbane.

3. DESCRIEREA LOCALITATII

Situat în zona de vest a judeţului Prahova - municipiul Câmpina se află la 3o km. distanţă de reşedinţa judeţului, municipiul Ploieşti.

AM.

CAMPINA ocupă un teritoriu administrativ de 2422 ha. fiind aşezată pe terasa aflată la confluenţa râurilor Prahova şi Doftana.

Atestată documentar la începutul secolului XVI 1503, CAMPINA s-a dezvoltat datorită poziţiei geografice, favorabile de-alungul drumului comercial ce ducea spre Braşov.

Vecinătăţile sunt :

- la nord	:	comuna Sotriile
- la est	:	Telega
- la est - sud-est	:	comuna Băneşti
- la vest	:	comunele Poiana Câmpina şi Cornu.

4. POPULATIA SI DEZVOLTAREA URBANA

Cu o populaţie de 41.164 locuitori la 1.I.1995 Municipiul CAMPINA este cel mai important centru urban al judeţului după Municipiul Ploieşti. Dinamica populaţiei a cunoscut în timp o evoluţie continuă ceeace i-a adus o importanţă deosebită în cadrul judeţului. Prin importantele funcţiuni social-economice constituie un centru de interes ce polarizează forţa de muncă pe o rază de peste 15 km.

Prin P.U.G. s-a prevăzut dezvoltarea zonei de locuinţe cuprinzându-se în intravilan zonele ce fuseseră excluse anterior astfel să fie create condiţiile dezvoltării şi restructurării urbane la nivelul necesităţii municipiului.

Se are în vedere în principal dezvoltarea construcţiilor de locuinţe cu regim mic de înălţime ce se înscrie în multe privinţe în dezvoltarea istorică a oraşului.

5. OBIECTIVE DE UTILITATE PUBLICA - ZONE SPECIALE

Municipiul CAMPINA dispune de obiective de utilitate publică - amplasate în general în zona centrală care se propun a fi menţinute, modernizate şi puse în valoare. In această categorie intră unităţile şcolare, cele de sănătate, cultură, construcţiile de cult, justiţie etc., pentru unele din acestea fiind necesare lucrări de reparaţii, igenizare şi modernizare a dotării.

./.

AM.

. . .

Prin P.U.G. se propune realizarea în perspectivă funcţie de necesitate şi resurse, de noi obiective care să deservească mai bine necesităţile din cartierele de locuinţe.

Se prevede realizarea Primăriei care să adăpostească principalele funcţiuni administrative ale Municipiului - - actualmente acestea funcţionând în spaţiile altor proprietari.

In municipiu funcţionează un important număr de unităţi comerciale şi de prestări servicii amplasate în special în zona centrală.

In etapele viitoare este necesară modernizarea zonei pieţei şi realizarea de noi unităţi în cadrul cartierelor mai puţin dotate, în paralel cu modernizarea unităţilor existente.

Sunt în execuţie sedii pentru poştă, bancă şi centru de afaceri cu birouri pentru reprezentanţe firme, s-au realizat spaţii pentru poliţia municipală, pentru instituţia de asistenţă socială "Fundaţia Speranţa Copiilor".

Pentru perioada de perspectivă s-au prevăzut în P.U.G. noi dotări care să asigure funcţiunile municipiale de centru de polarizare a zonei, din rândul cărora se remarcă : centru cultural, hotel, motel, camping, popas turistic, club cu săli de cinematograf şi distracţii, liceu de artă, învăţământ superior, bibliotecă municipală, stadion, piscină, sală de sport şi altele.

Se are în vedere punerea în valoare şi amenajarea ca spaţii verzi cu funcţiuni de protecţie, sport agrement a zonei cornişei spre DN.1 ca parc municipal şi a zonei Muscel (platoul şi parţial versantul) ca zonă de agrement.

Se are în vedere amenajarea pentru agrement a lacurilor existente.

Zona centrală cât şi zona principalelor dotări de interes general se vor amenaja cu plantaţii, iluminat şi mobilier urban.

S-a prevăzut menţinerea zonelor speciale existente.

./'.

AM.

6. UNITĂTI ECONOMICE

Principalele unităţi economice cu caracter industrial ce conferă municipiului CAMPINA o importanţă deosebită sunt structurate în 3 zone principale :

- Zona nord - situată la nord de calea ferată Câmpiniţa -,Telega - cu întreprinderile NEPTUN, IRUEAR, etc. ;
- Zona centru - situată la sud faţă de aceeaşi cale ferată - cu întreprinderile : Rafinăria ţurnătoria, Uzina Mecanică etc. ;
- Zona de sud - situată la sud de str.Orizontului cu societăţile comerciale : EDIL CONST, BUCEGI, TRANSILVANIA, VALEA PRAHOVEI, IRA etc.

Sunt de menţionat unele unităţi economice importante ce funcţionează în zona de locuit sau izolat : Fabrica de ciorapi, IFET, CONCORDIA etc. .

Prin P.U.G. s-a prevăzut mai buna folosire a terenurilor şi capacităţilor disponibile din zonele industriale, măsuri de organizarea circulaţiei şi asigurare a parcajelor, modernizarea şi tetehnologizarea producţiei, plantaţii şi investiţii care să ducă la eliminarea efectelor poluării.

Noile investiţii în sectoarele economice productive, în dezvoltarea serviciilor şi a capacităţilor de depozitare necesare bunei desfăşurări ale activităţilor comerciale,se vor realiza cu respectarea strictă a normelor de protecţie a mediului.

Agricultura şi silvicultura nu dispun de o bază importantă dar se impune valorificarea suprafeţelor de teren existente cu potenţial în acest domeniu prin măsuri stimulative şi proiecte care să încurajeze dezvoltarea şi diversificarea producţiei în contextul păstrării cadrului natural.

./.

AM.

8. CAI DE COMUNICATIE

Teritoriul administrativ al municipiului CAMPINA este străbătut de limita de vest de DN.1 București - Brașov cu legături în zona de sud și nord cu trama majoră de circulație a orașului. Pe direcția Est-Vest municipiul este străbătut de DJ.102 spre Poiana Câmpina și respectiv Telega - Valea Doftanei.

Trama majoră de circulație a orașului este în unele privințe deficitară cu multe puncte de conflict și strangulări ale circulației.

Prin P.U.G. se propune configurarea tramei majore de circulație cu amenajarea intersecțiilor și a profilului transversal corespunzător amenajat cu platații de aliniament, trotuare, pentru a asigura o cât mai bună legătură rutieră a zonelor funcționale și a principalelor obiective de interes major, dar și creșterea fluenței tranzitului spre drumul național și drumurile județene.

Se propune realizarea de parcaje în zonele aglomerate.

Circulația feroviară pentru călători este asigurată de gara Câmpina situată pe magistrala feroviară București - - Brașov aflată pe teritoriul comunei Poiana Câmpina. Din această magistrală pleacă derivația Câmpinița - Telega ce asigură traficul feroviar al unităților economice din zonele industriale ale municipiului.

9. OBIECTIVE DE PATRIMONIU, ZONE PROTEJATE SI PROTECTIA MEDIULUI

Obiectivele de patrimoniu identificate pe teritoriul municipiului sunt remarcate în P.U.G. și prevăzute a fi protejate și puse în valoare. Deasemenea s-a prevăzut protejarea siturilor construite care dau nota specifică, distinctă prin clădiri și construcții cu valoare arhitecturală.

Sunt de remarcat în acest sens Muzeul "NICOLAE GRIGORESCU", Castelul "HASDEU" și în curs de finalizare lucrările de la CASA CU GRIFONI.

./.

AM.

7. DOTAREA EDILITARA

Asigurarea alimentării cu apă a municipiului CAMPINA se face din două sisteme VOILA şi PALTINU prin staţii de înmagazinare şi tratare şi apoi prin reţele de distribuţie. Se are în vedere extinderea reţelelor de distribuţie în zonele unde acestea lipsesc în paralel cu mai buna gestionare şi gospodărire a distribuţiei.

Pentru canalizare se prevede extinderea staţiei de epurare cu treaptă biologică şi mecanică şi extinderea reţelelor de canalizare orăşenească menajeră şi pluvială existând străzi şi zone cu deficit important în acest domeniu.

Alimentarea cu energie electrică şi telefonie este în general asigurată urmând a se realiza lucrări de modernizare şi sporire a capacităţii funcţie de necesităţile dezvoltării.

Alimentarea cu căldură se face din centralele termice existente ce deservesc ansamblurile de locuinţe şi alte obiective şi microcentrale sau încălzire cu sobe pentru consumatorii individuali. Se are în vedere modernizarea centralelor termice cu echipamente performante cu randamente ridicat, cu efecte benefice asupra consumului de combustibil şi performanţelor ecologice.

Gazele naturale, folosite ca combustibil în centrale termice pentru încălzire şi preparare hrană este asigurat din reţele de distribuţie, pentru care se preconizează lucrări de modernizare, înlocuirea celor uzate, pentru asigurarea debitului şi presiunii necesare, în paralel cu creşterea nivelului de siguranţă în exploatare.

Colectarea şi depozitarea deşeurilor care se realizează actualmente într-un depozit necorespunzător ecologic este propus a se amplasa pe un alt teren în afara teritoriului administrativ, în cooperare cu comuna Băneşti şi alte localităţi riverane, pentru care s-au demarat Studiile de Fundamentare şi Studiul de Impact.

In zona de nord a intravilnului (Muscel - Voila) s-a prevăzut amplasament pentru puţ sec asigurând distanţa de peste 2oo m. faţă de zona de locuinţe şi obiective sociale.

Se are în vedere deasemeni protejarea şi punerea în valoare a obiectivelor cu valoare de patrimoniu - din incintele Bisericilor şi Cimitirului cât şi cele din zonele publice - - obiective cu valoare documentară istorică de artă sau arheologică.

Prin P.U.G. s-au delimitat zonele protejate sanitar şi zone cu riscuri naturale sau tehnologice (reţele).

Propunerile din PLANUL URBANISTIC GENERAL au în vedere păstrarea şi punerea în valoare a cadrului natural existent dar şi a cadrului construit, deziderat al conceptului dezvoltării durabile care are în vedere conservarea resurselor şi realizarea investiţiilor viitoare cu minim efort şi efect maxim în favoarea colectivităţii.

ARHITECT SEF,
arh.Ilie Grigorescu
Igrigorescu

AM.

Planul comunei Campina 1830